

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhiên

Contents

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhiên	1
1. Chương 1: Hủ Nữ Ngồi Cùng Bàn Rất Mạnh Mẽ	2
2. Chương 2: Nhớ Lại	5
3. Chương 3: Hoàn Cảnh Khó Khăn	7
4. Chương 4: Ai Cũng Không Được Phép Án Hiếp Tô Nhiên	10
5. Chương 5: Gặp Con Mèo Gian Xảo Họ Đái	12
6. Chương 6: Gặp Chiêu Phá Chiêu	15
7. Chương 7: Không Xong, Hoàn Toàn Bại Trận	18
8. Chương 8: Cùng Đi Du Lịch	21
9. Chương 9: Ăn, Ăn Như Thế Nào Là Một Vấn Đề	24
10. Chương 10: Trời Muốn Đổ Mưa Mẹ Cũng Muốn Gả*	26
11. Chương 11: Lưu Kỳ Thuốc Cao Da Chó*	29
12. Chương 12: Bảo Bối, Anh Tới Đón Em Về Nhà	32
13. Chương 13: Cô Gái Đẹp Đẽ Và Rực Rỡ Xuất Hiện Phá Rối	34
14. Chương 14: Thật Xin Lỗi, Tôi Muốn Kết Hôn	36
15. Chương 15: Gặp Lại	40
16. Chương 16: Đó Là Một Vấn Đề (kết Cực)	43

Cuộc Sống Hạnh Phúc Của Tô Nhiên

Giới thiệu

Thể loại: Đam mỹ, Hiện đại, Ngược, OE hay SE thì tùy cảm nhận của các nàng. Converter: ngocquy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc-cua-to-nhien>

1. Chương 1: Hủ Nữ Ngồi Cùng Bàn Rất Mạnh Mẽ

Thời tiết tháng chín nóng đến bốc lửa, Tô Nhiên vẫn không hiểu, một trường đại học tòi hạng ba học phí hàng năm hơn vạn, có phải mẹ điên rồi hay không, kêu khóc đưa mình đi vào, còn tự chủ trương đăng ký y học lâm sàng không có triển vọng, nghề bác sĩ có công ăn việc làm rất tốt sao? Công việc ổn định sao? Haizz, vậy cũng phải đi làm trước! Xã hội này nghiên cứu sinh chạy khắp nơi, bản thân mình học ở một trường đại học hạng ba, tốt nghiệp chính là thất nghiệp, bệnh viện nào dám nhận?

Vì vậy, khi tất cả bạn học vô cùng vui mừng cầm thư thông báo vàng rực, chạy về phía các giáo danh, Tô Nhiên không hứng thú lắm chỉnh sửa túi quần áo, tạm biệt mẹ già, từ Nội Mông xa xôi đến thẳng ký túc xá ở Tế Nam, lúc bước vào trường học, Tô Nhiên chợt rất muốn quay đầu rời đi, không phải nơi này quá nhỏ sao? Liếc nhìn một cái đã thấy ngọn nguồn, còn có hòn non bộ kia rõ ràng chính là lừa dối người, đặt ở tuốt phía sau liếc nhìn một cái lại tưởng phía sau còn có giống vậy, thật ra thì nơi này chỉ lớn như vậy!

Đi tới trước bản tin của ký túc xá, tránh thoát huấn luyện quân sự, mình tới muộn, những người khác đã sớm tới ký túc xá, nhận chăn mền hùng hùng hổ hổ đi đến ký túc xá “Mình ở, số ba phòng 308, sao không trực tiếp kêu ba tám chứ!”

“Cốc cốc cốc” diễn đàn lee quys đoon

“Vào đi, cửa không khóa”

Vốn là muốn chào hỏi, trong nháy mắt khi cửa mở ra, không có hứng thú, mùi thuốc lá mùi hôi, rác đầy trên đất, còn có mấy người trần truồng đen bóng —— lửa nam (người đàn ông trần trụi)! Lặng lẽ đi tới trước một chiếc giường trống, theo tấm biển là giường trên, trước leo đi lên, thật sự là lười phải nhìn lửa nam đen bóng.

“Này, cậu tên gì? Không có tham gia huấn luyện quân sự sao, tới đủ trễ, quá gian, xem mình phơi nắng, lúc mới tới da mình trắng nhất đó, bây giờ không một chỗ nào còn trắng.” Người nói chuyện cao cao mập mập, nói giọng địa phương Đông Bắc, hẳn là người Đông Bắc.

“Tô Nhiên, Nội Mông, ngày mai đi đâu đi học?” Tô Nhiên không lạnh không nóng trả lời, nếu đã hỏi, không có lí gì mà không trả lời, hướng chỉ, ba năm tới, cho dù đi ra ngoài thực tập, cũng có hai năm rưỡi phải ở chung một chỗ, cũng không thể phớt lờ đi!

“Cậu là người Nội Mông sao? Mình là người Cát Lâm, Lý Phong, hai người đang tắm rửa là Mã Phi và Quách Thành, bọn họ đều là người Sơn Đông, Lão Đại của ký túc xá tên Lâm Chiêu, cũng là người Cát Lâm. Lão Nhị Tổng Tây cũng là người Sơn Đông, Lão Đại và Lão Nhị vừa mới đến, đúng rồi, cậu bao nhiêu tuổi rồi? Tháng mấy?”

“18, tháng năm.”

“Thật tốt quá. Mình lớn hơn cậu mấy tháng, vậy cậu chính là Lão Lục, sau này gọi cậu là Tiểu Lục,.....”

Tô Nhiên bắt đầu dĩ cắt ngang, tiếp tục đề tài mới vừa rồi “Ngày mai đi học ở đâu, phòng học là cố định?”

“Nghe nói là cố định, lớp trưởng nói, ngày mai muốn một nam một nữ chia ra ngồi với nhau, nói là phát triển tình cảm, đúng rồi phòng học là phòng 308 lầu tổng hợp, đừng đi sai đó!”

Em gái nó, 308, vận cứt chó mà, không còn sớm, đeo tai nghe lên đi ngủ trước, tránh khỏi một hồi lại phải nghe nam sinh trong ký túc xá kéo dài những đề tài cố định — mỗi mỗi mỗi nữ nào đó đáng đáp như thế nào như thế nào, không có ý nghĩa!

Sớm đi tới phòng học, đã không ít người tới, nam sinh ngồi trước sẽ tốt hơn, sau đó nữ sinh từng người từng người đi vào tìm chỗ ngồi rồi ngồi xuống, giống như tiết mục sắp xếp và làm nóng trước khi xem mắt, ngu ngốc.

Ngoại hình của lớp trưởng gần như không hơn không kém con gấu đen, đứng ở bên trên giảng đài chờ chúng nữ sinh nhìn nhiều một chút, Tô Nhiên khinh thường cúi đầu.

“Mình có thể ngồi ở đây sao?”

Tô Nhiên ngẩng đầu, cô nữ sinh này áo trắng quần phấn, mắt vừa lớn vừa ướt, mặt cũng rất trắng, vóc dáng không cao, mới nhìn giống như một đứa bé, cười lên ngọt ngào lộ hai cái răng khểnh, từ ánh nhìn đầu tiên là một cô gái rất ấm áp, nhưng mà, tại sao lại cười như vậy, nên hình dung như thế nào đây? Gian xảo? Ý vị thâm trường (hứng thú)? Chắc.....

“Mình có thể ngồi xuống không? Cậu không nói chính là có thể rồi, mình ngồi nha!” Cô gái không khách khí ngồi xuống, sau khi cất đồ xong, le lưỡi với Tô Nhiên, “Cậu tên gì hả? Đáng đáp rất nho nhã, à, mình tên là Hứa Đường Đường, mình đã nói với cậu cậu không thể không nói cho mình biết nha.”

“Tô Nhiên.” Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn l\$ê q_úy đ\$ôn

“Cậu là người ở nơi nào, thật trắng, mặc dù vóc dáng không cao lắm, nhưng mà mình rất thích! Ha ha” Hứa Đường Đường cười ngọt ngào, răng khểnh lộ ra, đáng yêu không tả được, chỉ là lời ăn, tiếng nói làm người ta kinh ngạc.

Tô Nhiên bị dọa sợ đến mức mở to hai mắt, giống như con thỏ bị hoảng sợ, lớp trưởng đi ngang qua bên cạnh mình càng thêm sợ hãi đến mức bất động, hai mắt bốc lửa tức giận nhìn chằm chằm Tô Nhiên, trong lòng không ngừng châm chọc, cô ấy là đồ ăn của tôi!

“Ha ha, cậu đang nghĩ gì vậy, mắt cũng thật lớn, không tê, mình thích kiểu này, kiểu tiểu thụ này là tốt nhất, đẹp dễ động lòng người, có tố chất chịu dạy dỗ. Nhưng mà nói thật làn da của cậu thật tốt đó khi sờ thật thoải mái”

Tiểu thụ? Chịu dạy dỗ? Hiện tại cô gái nhỏ này muốn gì vậy, buồn rầu, vui vẻ chào hỏi, không cần nhìn

anh mà chảy nước miếng chứ, còn có cánh tay đang vươn ra, sờ rồi, còn sờ nữa!

“Tô Nhiên, bộ dạng của cậu thật là gần gũi, về sau mình gọi cậu là Nhiên Nhiên tỷ nhé, cậu gọi mình Đường Đường là tốt rồi, ừ, đây là số điện thoại di động của mình, đây là tên QQ*, còn có thêm Microblogging** của mình nữa, nick name của mình là Mỹ Đường, Đường Đường xinh đẹp, ha ha ha, cậu cho mình số, về sau thường xuyên liên lạc” Nói xong cũng không quản Tô Nhiên có đồng ý hay không, lấy điện thoại di động, sét đánh cách cách, một lát sau mới trả điện thoại di động lại, “Thì ra nick name của cậu là Yên Nhiên, vô cùng tốt, cộng thêm..., ha ha”

(* Phần mềm chat của Trung Quốc, tương tự như Yahoo và Skype chúng ta vẫn thường sử dụng)

** Là một dạng blog có các bài đăng có nội dung thu nhỏ như câu nói ngắn gọn, hình riêng, hoặc liên kết đến video)

“Cậu, hủ nữ?” Rốt cuộc Tô Nhiên cũng phản ứng kịp, trời ạ, sinh vật đáng sợ, mặc dù bộ dạng đáng yêu nhưng trong lòng rất gian ác, cầu xin ông trời nói cho tôi biết, không phải, không phải!

“Đúng vậy, mình đã nói rồi, nhìn rất có khả năng tiềm tàng, Nhiên Nhiên tỷ, là 0 (thụ) là 1 (công) hay là số 5? Không cần hỏi, nhất định là 0. Eo mảnh khảnh rất dễ đẩy ngã, wow, ha ha ha”

“Ngưng ngưng ngưng, chuyện gì đó là một đồng lớn lộn xộn, cậu điên rồi, đúng rồi, cậu là người ở đâu? Huấn luyện quân sự sao, nhìn không hề đen!”

“Tất nhiên, mình là ai chứ, Hứa Đường Đường, có thể sợ huấn luyện quân sự sao? Một ngày cũng không có thiếu, hoàn toàn chuyên cần, mình là người Hà Nam, hừm”

“Không nhìn ra đó, thật lợi hại, còn tưởng rằng cậu cũng chạy trốn, phục sát đất, chỉ kém cúi lạy.”

“Không cần, không cần, tỷ tỷ mau đứng dậy, làm sao muội muội dám để tỷ tỷ phải hành lễ, tố chất tự nhiên của tỷ tỷ hơn người sau này muội muội còn phải làm phiền người giúp đỡ nhiều hơn đó”

Trên đầu Tô Nhiên đầy vạch đen.

Vạch đen, lắc đầu một cái, con bé điên này, bắt đắc dĩ bịt môi, đột nhiên ý thức được một vấn đề, về sau đều phải ngồi cùng bàn với con bé điên này rồi, vỗ vỗ đầu, gánh nặng đường xa! Nhưng mà, có một hủ nữ mạnh mẽ như vậy ngồi cùng bàn, cũng sẽ không quá nhàm chán đi.....

Tô Nhiên đi vào bên trong, ở góc tường mở điện thoại di động ra, thông thạo chờ đợi trên trang web kết bạn, thấy sau một thời gian bên kia đã gửi tới vài tin nhắn, xem ra ông chú hơn 30 tuổi này vẫn còn rất nhiệt tình, nhưng mà ngàn vạn lần không thể để cho người ngồi cùng bàn phát hiện, nếu không sẽ thê thảm.....

2. Chương 2: Nhớ Lại

Tô Nhiên cảm thấy cuộc đời của anh có thể chia thành hai giai đoạn, hơn nửa đời là trước khi mười sáu tuổi, khi đó anh vẫn là một người căn chính miêu hồng*, bé ngoan yêu cuộc sống yêu học tập; nửa đời sau là sau khi mười sáu tuổi, chỉ một đêm hè chỉ một chuyện ngoài ý muốn, thể giới của Tô Nhiên thay đổi, thì ra anh thích đàn ông, hơn nữa còn là số 0 (chỉ thụ), số 0 thuần khiết đến mức không thể thuần khiết hơn.....

(*Chỉ người khỏe mạnh, bình thường)

Một năm kia Tô Nhiên lớp mười, sau khi lên cao trung (THPT) Tô Nhiên mới bắt đầu nội trú, mùa đông trời lạnh phát run mùa hè quạt điện tối hữu khí vô lực (yếu ớt) quay không làm dịu được một chút khô nóng, Tô Nhiên không thích nói chuyện, bạn cùng phòng cũng không để ý đến anh, có thể nói anh là một con người cô độc hành hiệp, cũng không phải bạn cùng phòng cố ý xa lánh, chỉ là vừa bắt đầu còn tươi cười chào đón nếu không có việc gì liền kêu Tô Nhiên đi đánh Ma Thú*, Tô Nhiên lại luôn luôn không lên tiếng, thời gian lâu dài bọn họ cũng không muốn mặt nóng đi dán mông lạnh nữa.

(* Hay Warcraft là game chiến thuật thời gian thực của Blizzard sản xuất năm 2003, thu hút hàng tỉ người trên thế giới. Nội dung của trò chơi kể về cuộc chiến ác liệt và đẫm máu giữa các chủng tộc trên lục địa Azeroth huyền bí)

Thật ra tính tình của Tô Nhiên rất tốt, cũng không hay tức giận, chỉ là không biết nên làm sao hoà mình cùng các nam sinh, anh không thích chơi Ma Thú, không đánh CS*, ngay cả hộp mặt tán gẫu bắt buộc mỗi đêm của nam sinh ký túc xá cũng rất ít lên tiếng, mỗi đêm những người khác chủ yếu là lải nhải trong lớp nữ sinh nào trở mã được nhất, bạn học năm nhất nào có vóc người đẹp, nghe nói người đó là của ai, không cần YY (tự sướng, tự tưởng tượng) nữa..... Nghe đến mấy chuyện này Tô Nhiên chỉ có thể im lặng, ngẫu nhiên anh cũng nhìn nữ sinh nhưng mà cũng chỉ là liếc mắt nhìn, không hề giống như bọn họ vào ban đêm nóng nực một đám vừa tưởng tượng ra từng người từng người phụ nữ của ai đó vừa lo lắng hẩn hẩn..... Diễn đàn L/ê. Q/uý, đ/ôn

(* Counter-Strike (thường được gọi tắt là CS) là trò chơi điện tử thuộc thể loại bắn súng góc nhìn thứ nhất có tính chiến thuật cao được nhiều người trên thế giới biết đến)

Cũng không phải nam sinh trong ký túc xá đều là như vậy, luôn có một hai người khác biệt, Tô Nhiên là khác biệt, Mục Phi cũng là khác biệt, Mục Phi học rất giỏi, dáng dấp rất sáng sủa lại có một chiếc răng khểnh, cười lộ lên rất là sáng lạn, lúc ký túc xá đang thảo luận anh luôn luôn yên lặng đeo tai nghe vào, lần lượt nghe từng bài hát tiếng Anh, xem như an an tĩnh tĩnh.

Tô Nhiên luôn luôn không quan tâm chú ý đến Mục Phi, nhưng mà vô ý, anh sẽ phát hiện nguyên nhân tiếng Anh của Mục Phi thật sự rất tốt có lẽ là do nghe nhiều, có lúc nhìn răng khểnh của Mục Phi sẽ cảm nhận được hương vị của ánh mặt trời, nhưng mà hai con người luôn yên lặng không có cùng xuất hiện bao nhiêu, mặc dù cùng lớp cùng ký túc xá đã gần một năm rồi!

Hiển nhiên thời tiết tháng bảy rất khó chịu, đến chủ nhật ký túc xá đã trống không, đối với trường học có

kiểu niềm phong một tháng mới cho nghỉ ngơi hai ngày mà nói, một lần nghỉ ngơi là rất hiếm có, cho nên nhà gần đều về nhà, nhà xa không muốn trở về sẽ tụ tập thành nhóm đi tiệm internet suốt đêm, bởi vì mọi người có thể ở lại ký túc xá vào chủ nhật chẳng qua phòng ăn không mở cửa, ba Tô mẹ Tô lại về quê thăm bà ngoại, Tô Nhiên dứt khoát không về nhà, ở trường học ngủ nướng hai ngày là được.

“Tôi ơi, quá nóng,” Tô Nhiên cố gắng mở quạt đến mức tối đa nhưng vẫn nóng đến chảy mồ hôi, thật sự không có biện pháp lại lười phải đi ra ngoài tắm, ký túc xá lại không có người vì mát mẻ dứt khoát cởi sạch cầm chậu rửa tay rửa mặt đến ban công dội nước lạnh ào ào thổi, “Rào rào, thoải mái” Tô Nhiên thỏa mãn hừ hừ, nếu luôn luôn lạnh như vậy thì tốt. Bỗng nhiên, một đôi tay vuốt ve bên eo, Tô Nhiên quay mặt lại ngạc nhiên “Tại sao cậu không về nhà”

“Mình ở lại trường học học tập, tắm xong rồi?”

“Chắc” Đợi một chút, đang làm gì vậy, nói là được rồi tại sao còn sờ anh.....

“Tô Nhiên,” Đầu Mục Phi tiến tới gần sau tai Tô Nhiên rồi liếm

Cơ thể Tô Nhiên lập tức mềm nhũn, cả người bị Mục Phi ở phía sau ôm lấy, tay Mục Phi không thành thật trên dưới sờ soạng, “Đừng” Tô Nhiên cúi đầu cố gắng ngăn chặn đôi tay như cặp rắn đang di động.

“Tô Nhiên, đừng giả bộ, xem cậu nhạy cảm bao nhiêu,” Một bàn tay to nắm lấy bộ phận nhạy cảm của Tô Nhiên, cảm thấy hô hấp trong ngực cũng trở nên dồn dập, chính mình cũng vừa nóng lại vừa cứng, ngay cả anh cũng bắt đầu rên rỉ lớn tiếng muốn cảm nhận sự nhiệt tình và chặt chẽ của người trong ngực. “Tô Nhiên, cậu đã để ý tới mình lâu rồi, có phải mỗi đêm đi ngủ đều nhớ mình hay không, từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu mình liền biết chúng ta là đồng loại, ngoan, mình thích cậu sẽ khiến cho cậu thoải mái.”

“Cậu cậu đang nói cái gì vậy, cái gì là người đồng loại? Mình không phải”

“Đừng trốn tránh, không phải chỉ là thích đàn ông thôi sao, không có chuyện gì, có mình với cậu thôi, yên tâm, sẽ không ai trách cậu, hơn nữa, cũng sẽ không có ai biết, mình không nói cậu cũng sẽ không, chỉ có chúng ta biết.”

Chỉ có chúng ta biết, chỉ có chúng ta biết, Tô Nhiên từ từ yên tâm, mặc cho Mục Phi ôm anh lên giường, đó là lần đầu tiên của anh, rất đau rất đau, cảm giác xé rách, trong khoảnh khắc đó Tô Nhiên nghĩ, có thể bị bệnh trĩ hay không? Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc của Mục Phi, bỗng nhiên đều đã hiểu rõ toàn bộ, chẳng trách không thích thảo luận về nữ sinh, chẳng trách không muốn tắm ở nhà tắm công cộng trong trường học, chẳng trách sẽ nhìn anh cười toe toét lộ răng khểnh khi cười sẽ cảm nhận được ánh mặt trời..... Ừm, thật thoải mái, thì ra làm chuyện như vậy không chỉ có đau, còn có vui sướng, đau cũng vui sướng.

Tô Nhiên cẩn thận từng li từng tí ngọt ngào với Mục Phi, cùng nhau ăn cơm tắm giặt quần áo, thậm chí cùng tự học, nhưng mà lại càng ngày càng nói nhiều chuyện linh tinh, ngẫu nhiên nắm tay lại có thể nghe được âm thanh chỉ chỉ trỏ trỏ, Tô Nhiên không quan tâm, đúng vậy không quan tâm.

“Tiểu Nhiên, cũng đã lớp mười hai sắp thi tốt nghiệp trung học, không còn thời gian, chúng ta phải học tập thật giỏi biết không?”

“Ừm, học tập thật tốt, thi đại học cùng nhau, có được hay không?”

“Được, nhưng mà bây giờ chúng ta phải tách ra trước, đi cùng với cậu không có biện pháp nghiêm túc đọc sách, chúng ta muốn học tập đúng không?”

“Đúng” Truyện chỉ được đăng tải duy nhất tại diễn đàn “”lê quý đơn“”, mọi nguồn khác đều là ăn cắp.

Từ sau khi đó, thật lâu thật lâu sau, Mục Phi thật sự học tập thật tốt, nghiêm túc học tập, nghiêm túc đến mức không dư thừa thời gian đến xem Tô Nhiên, dù là một ánh mắt.

Sau khi thi tốt nghiệp trung học, Mục Phi thi vào đại học giao thông Thượng Hải, Tô Nhiên vẫn biết đó là khát vọng của anh, bữa tiệc đã tàn, Tô Nhiên uống một ly lại một ly rượu, Mục Phi không tới, bạn học nói anh và bạn gái đi du lịch, Tô Nhiên muốn khóc, lại cảm thấy chuyện này cũng không tính là gì, anh nên vui vẻ, rốt cuộc không cần chịu đựng năm giờ sáng rồi giường, không cần chịu đựng buổi tối lái nhai về nữ sinh, không cần chịu đựng cái quạt điện rách chuyển động bất thường kia..... Cũng không cần nhớ anh nữa!

.....

Tô Nhiên lắc đầu một cái, làm sao lại nhớ tới người kia, không phải mình đã sớm quên sao? Điện thoại di động liên tục rung mấy lần, mở ra quả nhiên là ông chú đó, “Yên Nhiên, cậu nói cho tôi biết cậu đang học trường nào đi, tôi đoán không ra.”

“Tôi là....., nói cho ông biết, không cần hỏi lại nữa?” Ông chú này đúng là bám riết không tha, một vấn đề nói mấy trăm lần, vẫn nói nữa, không nói là tối nay ngủ không được.

3. Chương 3: Hoàn Cảnh Khó Khăn

“Tiểu Nhiên Nhiên, 11* cậu sẽ về nhà sao? Quả táo này ăn thật ngon” Đã chung sống hai tuần lễ, cô nữ sinh nhỏ này hoàn toàn thay đổi ấn tượng của Tô Nhiên về cô, nếu như nói lần đầu tiên gặp mặt cảm thấy cô thuần khiết như đứa bé, vậy bây giờ thật sự là ác ma trăm phần trăm, không nói một câu quả táo trên bàn đã rơi vào nanh vuốt ma quỷ.

(* Tức ngày 1 tháng 10 – Quốc khánh của Trung Quốc)

Tô Nhiên lại tức giận nhìn ác ma trước mắt, trong lòng yên lặng thương tiếc cho quả táo không may mắn.
“Đường Yêu Tinh, ăn nữa sẽ mập, cẩn thận không ai muốn.”

“Thôi đi, bản tiểu thư còn ước gì không ai muốn đó, dù sao cũng hơn ngày ngày nhận được thư tình, buồn nôn nhất vẫn là những bài thơ ê răng không có tiêu đề, Nhiên Nhiên tử, mình thật sự muốn đi chết, không còn mặt mũi nhìn người” Hứa Đường Đường trợn mắt một cái, trừng mắt về nơi nào đó đang có một ánh mắt thâm tình nhìn chăm chăm, lập tức chán ghét muốn ói.

Hai ngày trước lớp trưởng ở trước mặt cả lớp mặt mày hung dữ nói, nhất định phải theo đuổi Hứa Đường Đường, làm hại Hứa Đường Đường ngày ngày đề phòng chịu đựng ánh nhìn chăm chăm, trở lại ký túc xá còn phải tiếp nhận sự đồng cảm của bạn cùng phòng, vào lúc này, 11 tối, có thể nói là một cơn gió mát lạnh, thổi tan áp suất thấp vây quanh nhiều ngày bên cạnh Hứa Đường Đường.

“Ha ha, cậu cũng có ngày này, con người lớp trưởng thật tốt, mạnh mẽ oai nghiêm, lại có cảm giác an toàn, còn một lòng trung thành với cậu như Hôi Thái Lang, nếu không cậu liền thu nhận anh ta đi!”

“Cậu! Tô Nhiên, mình bóp chết cậu... sao cậu không thu nhận đi, mình thấy hai người rất hợp là cường công nhược thụ, thật tốt! Không phải cậu vẫn muốn mạnh mẽ oai nghiêm sao vừa vặn hợp với cậu, muối mình đây khẩu vị nhạt, nuốt không trôi cây củ cải muối này” Hứa Đường Đường sợ đến run rẩy buồn nôn, bộ dạng của lớp trưởng Lưu Khánh kia, nói là gấu đen cũng uất ức mấy con gấu, hơn nữa còn nghèo hèn như vậy, muốn gào lên thật xui xẻo.

“Được được được, đừng cẩu, một hồi con gấu đầu to nhà cậu ghen tỵ đến nổi điên lên, 11 mình không trở về nhà được, vừa đi vừa về phải bốn năm ngày, lại không đi ra được, còn lâu mới về nhà, tại cậu hết” Tô Nhiên giữ Hứa Đường Đường đang nổi điên lại, ý bảo cô nói chuyện thật tốt.

“Mình cũng không về, Nhiên Nhiên tử, nếu không chúng ta đi hồ Đại Minh* chơi đi, đi dạo Tế Nam! Ha ha ha..... Diễn đàn L;ê Q”ú-y đ-ô-n Nghe nói phố Phù Dung* có rất nhiều đồ ăn ngon” Còn nghe nói ở quảng trường Tuyên Thành* thường có thể gặp được GAY, hi hi, dĩ nhiên câu này ngàn vạn lần không thể nói ra.

(* Là ba địa điểm du lịch nổi tiếng ở Tế Nam, Sơn Đông, Trung Quốc)

Tô Nhiên thấy yêu tinh này cười liền cảm thấy không yên lòng, sau đầu bốc lên khí lạnh phải đề cao cảnh giác, ngàn vạn lần không thể bị lừa, chẳng qua 11 cũng không có làm gì cùng cô vui chơi một chút cũng được “Theo chúng ta? Không thể nào!”

“Sao không thể, hai chúng ta đều không biết đường đi, hơn nữa, cậu còn không biết mình, lại đi cùng nhau, với lại, cậu và mình đơn độc đi, ừ, đoán chừng con gấu bên lớn kia sẽ thừa dịp ban đêm gió lớn, đi giết người diệt khẩu, chỉ có một chị em ở ký túc xá quan hệ với mình rất tốt” Hứa Đường Đường kéo Tô Nhiên làm nũng như một con chó nhỏ “Ừ, chính là mỹ nữ ngồi hàng thứ nhất mặc quần áo màu tím đó, Từ Thanh, dù sao cũng là đồng hương của cậu, tử, chúng ta hãy đi đi”

“Được rồi được rồi, cậu kêu một tiếng Tô ca, mình liền đồng ý đi, nếu không liền nói với con gấu lớn cậu hẹn anh ta đi chơi, như thế nào?” Tô Nhiên làm bộ dạng tiểu nhân (kẻ ty tiện bỉ ổi), âm hiểm cười.

“Tô ca” Hừ, xem mình có tìm người bán cậu không, cho cậu tiểu nhân đặc ý, hừ hừ hừ

.....

Đến 11, ba người rảnh rồi từ sáng sớm

Liên thu dọn xong chờ xe buýt tới, chen chen lấn lấn lên xe buýt, “Tô Nhiên, Đường Đường, Từ Thanh, các cậu cũng đi ra ngoài à” Lý Phong liếc mắt một cái nhìn thấy mấy người bạn họ liền giơ bàn tay to lên vẫy, lên xe chen lấn đến hỗn loạn, Lý Phong và Quách Thành chen đến bên cạnh, chào hỏi xong liền bắt đầu nói chuyện đi chơi, từ hồ Đại Minh đến Thiên Phật Sơn ngẫu nhiên trò chuyện mấy lần, vài trạm trước đã đến trạm ba người Tô Nhiên chào hỏi rồi sớm xuống xe, lúc này trên xe cũng hơi trống hơn, đám người Lý Phong tìm chỗ ngồi xuống, Lý Phong là trời sinh miệng rộng, chưa tới vài câu đã trò chuyện với ông chú ở bên cạnh “Các cậu học đại học gì? Học cái gì?”

“Học lâm sàng, mấy người chúng cháu còn có ba người mới vừa rồi đều cùng một lớp, trời ơi, trường học của chúng cháu vẫn còn tự học vào ban đêm.....”

“Các cậu cũng quá đáng thương, chẳng qua tôi có một thân thích cũng học lâm sàng ở trường học của các cậu, không biết có phải cùng một lớp hay không, các cậu là lớp nào?” Ông chú nhiệt tình trò chuyện với Lý Phong.

“Chúng cháu lớp tám, thân thích của chú lớp mấy? Tên gì?”

“A, à, cậu ấy không phải lớp các cậu, hẳn là không biết. Ha ha các cậu là người ở đâu? Còn ba người mới vừa rồi, các cậu có phải đồng hương không? Có một đồng hương chăm sóc sẽ tốt hơn.” Ông chú ập a ập úng.

“Cháu là người Cát Lâm, cậu con trai còn có cô gái mặt quần áo màu tím mới vừa xuống xe cũng là người Cát Lâm, mặt quần áo màu trắng chính là người Hà Nam, cậu ta là người bản địa Sơn Đông, ha ha ha, xem ra cháu cũng có nhiều đồng hương.”

.....

Đến gần tối, ba người Tô Nhiên ăn ăn chơi chơi đến mệt mỏi, cuối cùng trở về ký túc xá Tô Nhiên nằm xuống rồi cũng không muốn ngồi dậy nữa, mở điện thoại di động ra, chờ truy cập QQ, thấy một đồng tin nhắn.

“Yên Nhiên, tôi nhìn thấy cậu rồi. Bản thân cậu nhìn còn hoàn hảo hơn tám hình.”

“Yên Nhiên, thì ra cậu thật sự học đại học đó. (d đ L-ê Qu.ý đô,n)”

“Yên Nhiên, người Cát Lâm không tệ, chẳng trách cậu trắng như vậy, ha ha, ”

“Tiểu Nhiên đi chơi vui vẻ nhé, trở lại nhớ trả lời tin nhắn của chú nhé, hôm nay chú vì gặp cậu mà ở bên ngoài trường học của cậu đợi xe buýt suốt hai giờ.”

“Tiểu Nhiên? Còn chưa trở về sao?”

.....

“Tiểu Nhiên, chấp nhận chú đi, ông chú này thật sự thích cậu, thật sự, sẽ đối xử tốt với cậu.”

“Tiểu Nhiên, không trả lời chính là đồng ý, không cho phép gạt tôi, bằng không tôi sẽ đến trường học của cậu tìm cậu, nghe nói cậu học lâm sàng lớp tám.....”

Một đồng lớn tin nhắn hiện lên, mặt của Tô Nhiên càng ngày càng trắng, làm sao bây giờ? Cảm giác bị chỉ trích trở lại một lần là đủ rồi, Tô Nhiên cũng không muốn nếm lần thứ hai, nhưng mà, rõ ràng ông chú bí ổi này đang uy hiếp, ông ta sẽ không thật sự tìm đến chỗ của mình chứ..... Tô Nhiên tắt QQ, từ từ nhắm mắt lại.

4. Chương 4: Ai Cũng Không Được Phép Ăn Hiếp Tô Nhiên

Tô Nhiên rất lo lắng, dù sao ông chú đó cũng điều tra anh rõ ràng như vậy, mấy ngày nay đã rất nỗ lực khuyên nhủ, dùng hết lời ngon ngọt nhưng vẫn không có hiệu quả, cuối cùng lại nhận được một câu “Không đồng ý nữa ngày mai tôi nhất định sẽ đến trường học tìm cậu, không cần cố gắng trốn tránh tôi... tôi sẽ không buông tay, đến lúc đó khiến cho mọi người đều biết sẽ không tốt, Yên Nhiên, hẳn không ngại thơ cho rằng xã hội này sẽ không có bất kỳ kỳ thị gì đối với loại người như chúng ta chứ.”

Không cần ông chú đó nói Tô Nhiên cũng hiểu xã hội này không công bằng với anh, chuyện này chính là hiện thực. Nói không sợ là không có khả năng, nhưng mà, chỉ còn lại một ngày, làm sao bây giờ?

“Nhiên Nhiên tử, chạy cái gì mà chạy, dừng lại đi...,” Một tay Hứa Đường Đường kéo ống tay áo của Tô Nhiên, hồn hển thở gấp “Một chết mình rồi, tại sao mấy ngày nay cậu luôn luôn chạy mất dạng vậy? Sắc mặt còn kém như thế? Ngã bệnh rồi sao?”

“Đường Đường, nếu như cậu gặp phải khó khăn thì nên làm gì bây giờ?”

“Tô Nhiên, đi theo mình. Mình mời cậu ăn cơm”

Truyện chỉ được đăng tải tại, các trang khác đều là copy.

.....

“Tô Nhiên, mình thật sự xem cậu là bạn thân, cậu gặp chuyện gì có thể nói cho mình biết, mặc dù bình thường mình nói rất nhiều, nhưng mà.....”

“Đường Đường, mình là GAY,” Tô Nhiên không bao giờ muốn buồn bực một mình nữa, ít nhất nói cho một người cũng có người chia sẻ, chẳng qua không biết cô có để ý hay không.

“Mình đã sớm nghĩ tới, đều nói hủ nữ, làm sao cậu lại xem thường ánh mắt chuyên nghiệp của mình như vậy.”

“Đường Đường, cậu không hiểu, mười sáu tuổi mình gặp gỡ anh ấy, sau đó mình liền phát hiện khuynh hướng giới tính của mình và những người khác không giống nhau, mình cho rằng chỉ cần mình nghiêm túc thì tình cảm này cũng có thể lâu dài, nhưng mà chỉ vì mấy câu nói chuyện linh tinh, anh ấy liền vứt bỏ mình.” Tô Nhiên từ từ nói, vẫn bình thản như vậy “Khoảng thời gian trước mình quen biết một ông chú ở trên web đồng tính, cộng thêm nói chuyện phiếm trên QQ, mình cũng không biết làm sao ông ta biết về mình nhiều như vậy. Đây là tin nhắn ông ta gửi cho mình.”

Hứa Đường Đường yên lặng xem hoàn toàn bộ tin nhắn, rốt cuộc cũng đã hiểu mọi chuyện, tại sao trên đời này có thể có người bỉ ổi như vậy, Tô Nhiên, là một người tốt như vậy, ai cũng không được phép ăn hiếp Tô Nhiên! “Tô Nhiên, ngày mai để cho ông ta đi đến đây đi, hẹn ông ta tới nơi này, mình và cậu cùng nhau nói chuyện với ông ta, bắt đắ dĩ mà nói mình tự có biện pháp, yên tâm, Tô Nhiên, ai cũng không thể ăn hiếp cậu, mình sẽ vĩnh viễn ủng hộ cậu.”

.....

Ngày hôm sau, vừa tan học, Hứa Đường Đường và Tô Nhiên liền đi đến phòng bao khách sạn, quả nhiên ông chú bỉ ổi đã đợi ở đó, “Chú khỏe, tôi là bạn gái của Tô Nhiên.”

“Cô không cần bịa ra loại lý do này, Tiểu Nhiên như thế nào tôi rất rõ ràng. Vẫn là câu nói kia, không đồng ý tôi sẽ công khai bí mật của cậu ta, đến lúc đó, Tiểu Nhiên đừng có trách tôi.” Vốn là bộ dạng bỉ ổi, cười lên như vậy thì càng bỉ ổi hơn!

Hứa Đường Đường nhìn cái bụng bia lớn của ông chú bỉ ổi, thật muốn bóp chết ông ta, thực sự bắt đắ dĩ chỉ còn một chiêu này thôi, “Tô Nhiên, cầm cái này mình đã mở máy chụp hình rồi, một hồi mình bảo cậu chụp cậu liền chụp.” Ghé vào bên tai Tô Nhiên, kín đáo đưa di động cho Tô Nhiên, không nói một câu yên lặng đi tới trước mặt ông chú, xé quần áo trên nửa vai, nắm tay ông chú lên để ở trên chỗ quần áo đã bị xé, vội vàng hô to với Tô Nhiên “Chụp đi, mau chụp”

“Tách tách tách” Diễn đàn l. ê q/ u; ý, đ. ô ”n

Chụp hình xong, Tô Nhiên vội vàng kéo ra.

Che chở Hứa Đường Đường ở sau lưng mình, ông chú bỉ ổi đã đại ra, “Ông chú, chúng tôi đã chụp ảnh, tôi có thể kiện ông vô lễ với tôi, ông vẫn muốn tung tin đồn nhảm nói xấu Tô Nhiên mà nói, tôi nhất định dám

tung tấm hình này ra ngoài, đến lúc đó mọi người chỉ cảm thấy ông muốn vô lễ với tôi bị Tô Nhiên dạy dỗ sau đó ghi hận trong lòng tạo tin đồn nhảm, ông chú, ông cũng có thể thử xem, xem mọi người tin tưởng ai!”

“Không cần thiết, cô thật giỏi, còn hiểm độc hơn cả tôi, về sau chúng ta nước giếng không phạm nước sông, tôi sẽ không tìm làm phiền Tô Nhiên nữa!!! Được chưa!”

Tô Nhiên yên lặng cởi áo sơ mi xuống, khoác lên cho Hứa Đường Đường, “Đường Đường, cần gì chứ, mình..... Thật sự không cần như vậy.”

“Tô Nhiên, không có gì mình lại không tổn thất gì, hơn nữa đây là biện pháp duy nhất mình có thể nghĩ tới, ha ha, không ngờ vẫn còn dùng rất tốt.”

“Đường Đường, lần sau, mình sẽ không làm loạn lung tung rồi liên lụy đến cậu, cậu, không cần lo lắng cho mình, thật sự.” Trong lòng ề ảm, thì ra cảm giác có bạn bè quan tâm lại chưa xốt như vậy, sau sự kiện kia hồi cao trung liền nhận thức rõ hiện thực, nhưng mà không nghĩ đến có một ngày có một người như vậy sẽ bất chấp tất cả làm cho anh nhiều như thế, hơn nữa còn là dưới tình huống biết mình là đồng tính.

“Nói gì vậy, Nhiên Nhiên tỷ, chúng ta là bạn tốt mà, so với bạn thân còn thân hơn, ha ha”

“Bạn tốt, Đường Đường cậu là người bạn tốt đầu tiên của mình.”

“Có thật không? Ha ha, vậy bạn thân, mình gọi thức ăn ăn cơm đi, để tỏ lòng cảm kích, cậu phải mời mình ăn ngon đấy!”

“Được, nhân viên phục vụ.....”

5. Chương 5: Gặp Con Mèo Gian Xảo Họ Đái

Nghe nói quảng trường Hồng Lâu bên cạnh giáo đường có trong lịch sử, dĩ nhiên những chuyện lịch sử này Tô Nhiên tuyệt đối không biết, nhưng mà Tô Nhiên thích lẳng lặng ngồi ở chỗ này, mỗi buổi chiều thứ bảy hàng tuần chỉ cần không có việc gì anh đều ngồi ở chỗ này mấy giờ, nhìn bên cạnh người cầu nguyện tới tới lui lui, trong lòng cũng lẳng lại..... Tô Nhiên không tin giáo*, anh chỉ là yêu thích hoàn cảnh yên tĩnh của nơi này, về phần nơi này là nơi nào dường như cũng không quan trọng.....

(* Tin tưởng và thờ phụng tôn giáo)

Thời gian dần dần trôi qua, không sai biệt lắm cần phải trở về, Tô Nhiên đứng lên từ từ đi ra ngoài, suy nghĩ về vấn đề cơm tối nên ăn cái gì. “Này, cậu làm rơi điện thoại di động.” Tô Nhiên nghiêng đầu nhìn người đàn ông đang vỗ bả vai anh, nhận lấy điện thoại di động “Cảm ơn”

“Này, cậu đang vội sao? Tôi trả điện thoại di động cho cậu tốt xấu gì cũng nên mời ăn một bữa chứ.....”

“Được rồi.” Diễn đàn l. ê/ qơ u; ý đ;ôn

.....

Thật ra thì, Tô Nhiên cũng không muốn phiền phức như vậy, nhưng mà suy nghĩ một chiếc điện thoại di động hai ngàn đồng, tốt xấu gì người ta cũng giúp anh tiết kiệm nhiều tiền như vậy, mời ăn cơm cũng là việc nên làm đi??

“Xin chào, tôi là Đái Nham, tôi đã gặp cậu rất nhiều lần ở giáo đường này, thứ bảy mỗi tuần đều có thể thấy cậu ở đây, chẳng qua vẫn chưa có cơ hội quen biết, ha ha.” Người đàn ông trước mặt, đeo mắt kính gọng đen, đáng vẻ trên dưới 25 tuổi, một người đàn ông mắt một mí cỡ nhỏ, khi nói lời này thì ánh mắt nheo lại giống như con mèo chỉ ăn no rồi phơi nắng, ảm áp đến mức không tự chủ muốn tới gần, mùa đông ánh nắng mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trên bàn, Đái Nham cứ lẳng lặng ngồi dưới ánh mặt trời như vậy, vươn cánh tay phải thon dài trắng nõn ra, không tự chủ gõ lên bàn mấy cái, giống như đang đợi điều gì.....

“Ừm, ” Tô Nhiên muốn tránh cặp mắt đang cười híp mắt kia theo bản năng, cảm thấy anh ta là một con mèo xảo quyệt, cười híp mắt nhưng mà không thể đoán ra có thể ngay sau đó liền vươn móng vuốt đã che giấu ra hay không, trên thực tế, Đái Nham liên tục duỗi móng vuốt ra, hơn nữa hình như móng còn rất đẹp.....

“Thật ra thì, tôi đã sớm biết cậu, nhìn cậu yên lặng ngồi ở đó, cảm giác rất sạch sẽ ngoan ngoãn, ha ha, thật sự.” Khóe miệng Đái Nham không tự chủ nhếch lên, lộ ra răng khểnh trắng..... Có cảm giác rất đáng yêu.

Tô Nhiên nhìn, lúng túng một hồi, Tô Nhiên xem thường tới cực hạn, tránh né con mèo đang lộ răng khểnh, bản năng của động vật nói cho anh biết, cơm nước xong phải mau rời đi, có cảm giác bị uy hiếp. “Ha ha”

“Cậu còn chưa nói cho tôi biết cậu tên gì, đúng không?” Nói xong vươn móng vuốt ra... không đúng vốn là tay.

“Tô Nhiên..... Sao món ăn lên chậm như vậy” Tô Nhiên không thể không làm bộ nhìn thực đơn, hình như như vậy có chút vô lễ, nhưng mà anh thật sự không biết nên làm gì bây giờ, chỉ muốn trốn.....

Nếu như đổi thành người khác có thể đã đen mặt, nhưng Đái Nham vẫn là không nóng không lạnh cười híp mắt nhìn Tô Nhiên, giống như đang nói không có gì, “Tôi gọi cậu là Tiểu Nhiên nhé, tôi đã là một người đàn ông già gần 27 tuổi rồi, thấy cậu còn rất nhỏ, tôi liền tự nhận anh trai, ha ha” Người nào đó đã duỗi móng vuốt một hồi lâu nhưng vẫn chưa nhận được đáp lại, không thể làm gì khác hơn là chậm rãi thu về, lại không nhìn ra một chút tức giận.

Kế hoạch nhỏ của Tô Nhiên thành công thất bại,

Con mèo Đái Nham này khó đối phó, như vậy mà có thể không tức giận?! Còn vui vẻ làm anh trai? “Món ăn đến rồi, ăn cơm thôi.” Tô Nhiên rất nghiêm túc dùng cơm, thật sự rất nghiêm túc, nhưng mà thể nào cũng khó mà không để ý đến khuôn mặt tươi cười bên cạnh, huống chi gia hỏa kia không chỉ có lỗi nhai, còn luôn yêu thích lộ chiếc răng khểnh ra, bộ dạng này khiến Tô Nhiên hoàn toàn không có biện pháp coi như không có.....

Đái Nham nhìn Tô Nhiên, một người như vậy cho dù không nói lời nào cũng vẫn có cảm giác rất ngọt ngào, từ lần đầu tiên gặp cậu ấy ở giáo đường đã có cảm giác như thế, chú ý đến cậu ấy, thế nhưng nhìn cả một buổi chiều cũng không cảm thấy buồn chán, sau lần đó phát hiện thứ bảy mỗi tuần cậu ấy đều tới, cho nên anh cũng luôn luôn để buổi chiều thứ bảy lại lặng lẽ tới ngồi trong giáo đường, chẳng qua vẫn không tìm được cơ hội tiếp cận cậu ấy, hôm nay rốt cuộc cũng có cơ hội, làm sao anh có thể bỏ qua? Mặc dù hồ ly nhỏ họ Tô rất cảnh giác với anh nhưng mà không sao cả, xuất ra từng chiêu, chắc chắn sẽ có một chiêu có thể làm cậu ấy lộ đuôi hồ ly ra, nên thu hồi tâm tư xảo quyết!

Con mèo này cười quá gian, chuông báo động mãnh liệt “Tại sao anh không ăn? No rồi? Vậy chúng ta đi”

“Hả, không có không có, trước không cần đi. Tôi ăn.....” “Xỉ...” “Thật cay”

“Phốc,” Truyện chỉ được đăng tải tại diễn đàn l” ê q; u. ý / đ ô, n

Đái Nham sững sờ nhìn Tô Nhiên, cười lên thật đáng yêu, không nhận được vươn tay xoa xoa những tóc mềm mại của Tô Nhiên, cảm giác thật tuyệt. “Bốp” Tô Nhiên không chút lưu tình đẩy móng vuốt mèo làm loạn trên đầu ra “Anh làm gì thế”

“Ha ha, cậu nên cười nhiều hơn, cười lên thật đáng yêu.”

“Thôi đi, không để ý đến anh nữa, ăn nhanh lên một chút, đúng rồi anh không thích ăn cay?”

“Không phải, hôm nay tôi bị nóng, bình thường rất tham ăn cay, không phải là cậu thích ăn cay sao, lần sau tôi mời cậu ăn cá sốt cay, tôi biết một chỗ làm rất chính gốc, nhất định cậu sẽ thích.”

“Ừm.” Ừm cái gì mà ừm, không có lần sau, ngu ngốc! “Chẳng qua tôi không ăn cá, quá nhiều xương, khó lựa”

“Không có việc gì, yên tâm, bảo đảm để cho cậu ăn thoải mái.” Đái Nham vừa gấp thức ăn cho Tô Nhiên vừa vui tươi hớn hở nhai “Ăn cái này, tôi đã lấy tiêu ra cho cậu rồi, còn có cái này cái này”

Tô Nhiên vui đầu cổ găng ăn, người này cũng quá nhiệt tình đi, nhưng mà, hình như cảm giác cũng không tồi.

.....

Lúc Tô Nhiên ngồi lên xe buýt đã là tám giờ tối, đèn đêm vừa lên, trên đường có vài ngọn đèn, gió nhẹ thổi làm tóc trên trán rơi xuống, Tô Nhiên ngồi bên cạnh cửa sổ rút một cái, Đái Nham yên lặng cởi áo khoác xuống khoác lên cho Tô Nhiên.

Đến bây giờ Tô Nhiên cũng không rõ làm sao lại phát triển thành như vậy, rõ ràng cơm nước xong nên tản ra, người này lại mặt dày mày dạn đi theo bắt xe buýt, đuổi cũng đuổi không được, nhìn trạm dừng mơ hồ ngoài cửa sổ, dọc đường không nói chuyện rất cuộc cũng đến trạm, xuống xe, Tô Nhiên cởi áo ra trả lại cho Đái Nham “Tôi đi vào, áo đây.”

“Cậu mặc đi, thật lạnh”

“Không cần, tạm biệt ” Tạm biệt nhưng cũng không bây giờ gặp lại, Tô Nhiên vẫy vẫy tay, xoay người đi tới trường học, càng lúc càng xa.....

6. Chương 6: Gặp Chiêu Phá Chiêu

“Lão Lục, gần đây bạn à, buổi tối mỗi ngày đều nhìn thấy cậu ừm sao ừm sao ừm sao, trò chuyện với ai vậy? Ha ha.....” Lão Đại Lâm Chiêu của ký túc xá gian xảo cười hai tiếng.

“Không có gì, chỉ là tám với Hứa Đường Đường thôi.”

“À, ha ha”

Tô Nhiên nhìn điện thoại di động, không nghĩ ra làm sao gia hỏa kia biết số điện thoại di động thậm chí tên QQ của mình, anh ta không phải là đặc vụ chứ? Rõ ràng anh chưa nói với gia hỏa kia, nhớ tới người đàn ông giống mèo đó, đầu Tô Nhiên liền hiện đầy vạch đen.

“Tiểu Nhiên, ngày mai thứ bảy tôi mời cậu đi ăn cơm,”

“Đúng rồi, đây là chuyện lần trước đã nói, không được thất hứa!” Trên điện thoại di động đã gõ xong câu: Ngày mai rất bận không có thời gian, bị Tô Nhiên xóa bỏ từng chữ từng chữ, cuối cùng chỉ gửi một câu “Biết rồi”

Đái Nham cười khóe miệng lại nhếch lên, rốt cuộc lại sắp gặp, cũng đã một tuần, thật mong đợi ngày mai, tối nay cuối cùng cũng có thể an tâm ngủ.

.....

“Cậu đã đến rồi, mới vừa rồi tôi vẫn còn đang đếm thầm, tôi nghĩ khi tôi đếm tới 100 cậu nhất định sẽ đến,

không ngờ mới đếm tới 99 cậu đã đến rồi.” Đái Nham ngồi trong giáo đường yên tĩnh, cười rục rờ.

Tô Nhiên nghĩ, vẫn nên nhanh chóng đưa người này đi, bằng không nói nhiều như vậy một hồi bị người đi cầu nguyện đưa vào nhà vệ sinh. “Làm sao anh biết đếm tới 100 tôi nhất định sẽ đến?”

“Đã ba giờ, mỗi lần cậu đều đến lúc ba giờ, ngồi ở vị trí này, sau đó năm giờ rưỡi rời đi, tôi bắt đầu đếm từ ba giờ, đếm một lần 100 không đủ, cho dù mấy lần, cuối cùng cũng sẽ có một lần 100 có thể đếm tới lúc cậu tới.” Đái Nham vỗ vỗ vị trí ở bên cạnh, ý bảo Tô Nhiên có thể ngồi xuống như thường ngày.

“Anh... anh tín giáo?” Tô Nhiên mất tự nhiên ngồi xuống xoay mặt đi, đổi đề tài khác.

“Không tin” Truyện chỉ được đăng tại, các trang khác đều là copy.

“À? Vậy tại sao anh vẫn tới giáo đường?”

“Câu trả lời là vì muốn tới nơi này để được gặp mặt cậu, sau khi gặp được cậu, không cần nhớ nữa, nhưng mà còn có thể tới, bởi vì tới chờ cậu.” Trong nháy mắt sự mất mát, giống như chưa từng xuất hiện, sau khi trở lại bình thường Đái Nham vẫn mang bộ dạng cười híp mắt.

Tô Nhiên dụi dụi mắt, đột nhiên cảm thấy nhất định là hoa mắt, làm sao gia hỏa kia có thể xuất hiện về mặt mất mát, “Khụ khụ” Tô Nhiên thật sự hết chỗ nói rồi, hình như sau khi gặp phải con mèo gian xảo này anh luôn là bị bức đến không nói nên lời.

“Tô Nhiên, cậu thì sao? Tín giáo?”

“Không tin.”

“Tôi cũng đoán thế, ha ha.”

“Làm sao anh đoán được?”

Đái Nham chỉ chỉ trái tim, “Cảm giác, ha ha, vì sao cậu lại tới giáo đường vậy?”

“Bởi vì nơi này yên tĩnh.” Thật ra, cũng bởi vì đời này anh cũng không có cách nào nắm tay một người khác đi vào giáo đường, sau đó nhận sự chúc phúc, sau đó chung sống cả đời, anh sẽ không kết hôn, cho nên luôn muốn nán lại trong giáo đường nhiều một chút, dĩ nhiên những lời này anh sẽ không nói với Đái Nham.

“Ừm, quả thật, mỗi khi đến nơi này đều vô cùng yên tĩnh, ” Đái Nham sờ mũi một cái “Thật ra, trước kia tôi vốn tín giáo, chỉ là sau đó đọc Kinh Thánh, rồi không tín giáo, biết tại sao không?”

”Hả?

Tại sao?” Còn có người đọc Kinh Thánh mà lại không tín giáo sao? Thật sự là kỳ lạ, mặc dù anh không có đọc qua Kinh Thánh.

Đái Nham ghé vào bên tai Tô Nhiên khe khẽ nói một câu ”Bởi vì

Kinh Thánh nói đồng tính luyện ái là tội bị thần linh căm ghét.” Nhẹ nhàng nhếch khóe miệng lên “Mà tôi không cảm thấy đó là tội”

Đầu óc Tô Nhiên trống rỗng, thật lâu thật lâu sau bên tai vẫn chỉ có câu nói của Đái Nham “Kinh Thánh nói đồng tính luyện ái là tội bị thần linh căm ghét, mà tôi không cảm thấy đó là tội.....”

.....

“Đi thôi, đi ăn cơm.” Đái Nham kéo Tô Nhiên đang ngơ ngác từng bước từng bước đi ra khỏi giáo đường, nhìn giáo đường bị bỏ lại sau lưng, cảm giác đúng là tỉnh tế màu nhiệm.....

.....

“Vào đi, ha ha” Đái Nham lấy chìa khóa ra mở cửa, ba căn phòng thật đơn giản liền xuất hiện ngay trước mắt.

“Nơi này là?” Ứng hộ trang chính chủ diễn đàn l-ê, q-uý. đ-ôn

“Nhà tôi. Ha ha đến xem đi, rất bình thường” Kéo Tô Nhiên vào nhà, Tô Nhiên vẫn còn dửng dưng ngơ ngác, “Ha ha, lấy thức uống, trước tiên cậu ngồi chờ một lát, tôi đi nấu cơm.” Yêu thương xoa xoa tóc của Tô Nhiên, cậu nhóc này cũng quá đáng yêu đi, ngây ngô đáng yêu.

Đái Nham đeo tạp dề lên, nghiêm nhiên trở thành ông chủ một gia đình, phòng bếp truyền đến âm thanh leng keng cách cách, nhìn bóng dáng bận rộn của Đái Nham, đột nhiên cảm thấy có thể luôn luôn như vậy cũng là hạnh phúc, suy nghĩ lung tung một hồi, Tô Nhiên lại nhanh chóng đuổi suy nghĩ này ra ngoài, người kia sẽ không luôn luôn như vậy, anh cũng sẽ kết hôn sẽ có một gia đình, anh vẫn không cần có những hy vọng xa vời như vậy, tránh cho về sau lại thất vọng.....

Tô Nhiên rảnh rỗi mà buồn chán chậm rãi đánh giá căn nhà này, gồm ba phòng ở rất đơn giản, một bếp một phòng vệ sinh một phòng khách, đều là màu vàng nhạt, cảm giác rất ấm áp, trên ban công còn trồng hoa Sơn Chi (hay hoa Dành Dành), mùa này không có hoa chỉ có lá cây thật dày, nhìn dáng dấp rất là tươi tốt, một phòng sách nhỏ đặt máy vi tính giá sách, nhìn từng quyển sách kinh tế dày cộm, Tô Nhiên đau cả đầu, chẳng lẽ người này học kinh tế?? Còn lại hai căn phòng đều đóng cửa, Tô Nhiên cũng không thể mở ra xem, không thể làm gì khác hơn là đi trở về phòng khách ngồi, không nhìn ra người này sẽ sống trong một căn nhà được dọn dẹp rất sạch sẽ, hơn nữa còn biết nấu ăn, thật đúng là vào được phòng khách, xuống

được phòng bếp.

7. Chương 7: Không Xong, Hoàn Toàn Bại Trận

“A, món ăn tới đây, ” Đái Nham sờ sờ lỗ tai, giống như bị phồng, mở nắp ra, mùi thơm xông vào mũi “Ừm ~ ngửi đã thơm, đúng không Tiểu Nhiên, cậu chờ tôi một chút đi bưng những món còn lại ra.”

“Tôi đi bưng cho.”

“Không cần, cậu cứ ngồi chờ là tốt rồi, lập tức tới liền.”

Tô Nhiên nhìn món ăn trên bàn, lập tức cảm thấy bao tử cũng muốn kêu lên, cá sốt cay, sườn xào chua ngọt, tôm xào cà tím, món xào bình thường, cộng thêm một chén canh hạt điều hạnh nhân, chưa có ăn đã cảm thấy tuyệt đối là món ăn ngon.

“Tốt lắm, có thể ăn.” Đái Nham cời tạp dề xuống, trước tiên gấp miếng sườn cho Tô Nhiên, còn mình gấp miếng cá vào trong bát từ từ lựa xương.

Tô Nhiên ném thử, thật sự không dám tưởng tượng, lập tức trợn to hai mắt.

“Như thế nào? Như thế nào?”

Nhìn ánh mắt mong đợi của Đái Nham, giống như con chó nhỏ đang lấy lòng ông chủ, còn kém vẫy đuôi thôi, “Ha ha” Tô Nhiên không nhịn được cười, người lớn như vậy rồi, vẫn còn giống như đứa bé, được rồi được rồi, không đùa anh nữa, “Ăn ngon, còn ngon hơn mẹ tôi làm.” Đây là lời nói thật, mặc dù mẹ anh làm cũng ăn rất ngon.

Đái Nham được khen ngợi, lập tức vui mừng đến mức cười híp cả mắt, lại gấp miếng cá cho Tô Nhiên “Tiểu Nhiên lại ném thử món này, tôi đã lựa xương rồi, cậu yên tâm mà ăn thôi.”

Hả? Nhìn miếng cá đã lựa xương xong trong chén mình, Tô Nhiên lặng lẽ cúi đầu gấp ăn, ăn vừa ngon vừa cay, chẳng qua không ngờ tâm tư người nọ tinh tế như vậy, chỉ là thuận miệng nói một lần, anh ta lại có thể nhớ toàn bộ, hơn nữa còn lựa cho anh, vì sao anh ta luôn luôn như vậy trong lúc lơ đãng làm anh cảm thấy ấm áp, chiếc áo len trước đây như vậy, lần này cũng như vậy, thật sự sợ chính mình sẽ từ từ có thói quen, thói quen được quan tâm, về sau nếu buông tay, sẽ không thể từ bỏ được.....

“Như thế nào? Quen ăn cay như vậy không?”

“Ừm, ừm thật ngon, vừa vặn.” Diễn đàn 1, ê. qu[ý đ=ô /n

“Vậy thì tốt, thích ăn lần sau lại làm cho cậu ăn, lại ăn thêm cái này nữa, khổ qua này giúp thanh nhiệt, ăn nhiều ớt cũng tốt, hơn nữa đến mùa thu thời tiết cũng khô hanh, tôi mua mấy trái bưởi đều là bưởi ngọt, mùa này ăn là tốt nhất, đợi lát nữa đều cho cậu.” Đái Nham thao thao bất tuyệt (nói liên hồi) như bà mẹ già.

“Tại sao anh đối xử với tôi tốt như vậy?” Rốt cuộc vẫn phải hỏi những lời này, anh chịu không nổi nhất là người khác đối xử tốt với anh, chuyện gì đều phải nói rõ ràng mới yên tâm.

“Chuyện này còn cần nguyên nhân sao, nếu như nhất định phải nói, thích em đương nhiên là phải đối xử tốt với em.” Đái Nham nói mặt không hồng tim không đập mạnh, gương mặt thật sự nghiêm túc cộng thêm tình lý đương nhiên.

Nhưng Tô Nhiên nghe thấy lại mặt đỏ tim đập, đến lỗ tai cũng nóng lên, không ngừng cảm thán độ dày của da mặt Đái Nham có thể so sánh với thành tường.

“Tô Nhiên, em không cần lập tức trả lời anh, chỉ em cho anh một cơ hội, để cho anh có thể đối xử tốt với em là được, Tô Nhiên, tin tưởng tôi tôi nhất định là người thích hợp với cậu.”

“Ừm.” Đại não Tô Nhiên trống rỗng, nói xong câu này liền bối rối, vậy không phải là tương đương với gián tiếp chấp nhận sao? Trời, tình tiết không nên phát triển như vậy, anh nên quả quyết cự tuyệt, sau đó sau đó cũng không có sau đó.

Hai mắt Đái Nham mở to.

Quả thật, quả thật vui vẻ đến muốn bay lên, tên nhóc con ngơ ngác này, thật là quá đáng yêu, chặn ngang ôm vào trong ngực, thật hận không thể ăn cậu ta ngay lập tức, chẳng qua anh cũng hiểu, phải kiên nhẫn với Tô Nhiên, hiện tại tuyệt đối không thể liều lĩnh, nếu không sẽ bị dọa hư tên nhóc con của anh, “Tiểu Nhiên, yên tâm, anh tuyệt đối sẽ không để cho em có cơ hội chán ghét anh, anh vẫn sẽ một mực đối xử tốt với em, tốt đến mức em không rời xa anh được.” Cầm nhẹ nhàng dụi trên tóc rơi trước trán của Tô Nhiên, ngửa ngửa, cúi đầu xuống nhẹ nhàng ngậm vành tai của tên nhóc con kia rồi cắn một cái “Tiểu Nhiên, lỗ tai em thật đáng yêu.”

cảm giác, Tô Nhiên chợt hoảng sợ, bị dọa sợ đến mức khẽ run rẩy, vội vàng đẩy Đái Nham ra, “Anh... anh mau ngồi xuống ăn cơm đi, cơm cũng đã nguội rồi.”

“Ừm, ăn cơm, ha ha, Nhiên bảo bối yên tâm, sẽ không ăn em sớm như vậy, dù sao em còn chưa quen, anh sẽ từ từ chờ, không vội.”

“Người nào sốt ruột, đại sắc lang.” Làm sao trước kia anh lại cảm thấy anh ta là mèo chứ? Mèo cái gì chứ, rõ ràng là đại sắc lang khoác da mèo, hừ, Tô Nhiên thở phì phò cố gắng bối cơm, anh muốn cố gắng ăn, ăn chết đại sắc lang!

“Đừng chỉ ăn cơm thôi, ăn nhiều thức ăn một chút, chậm một chút chậm một chút, anh không có giành với

em. Ha ha” Đái Nham vừa cười vừa gấp thức ăn cho Tô Nhiên, nhìn Tô Nhiên thở phì phò há miệng ăn cơm, giống như hồ ly nhỏ xù lông, trong lòng vui vẻ.

“Này! Anh cười đủ chưa!” Nhìn anh tức giận mà buồn cười như vậy à! “Đúng rồi, vẫn có một vấn đề tôi không nghĩ ra,”

“Cái gì?”

“Làm sao anh biết số của em, còn có số QQ? Rõ ràng em không có nói cho anh biết mà, còn dự định về sau cũng không gặp anh nữa, thật là, haiz” Gương mặt Tô Nhiên buồn rầu, thật sự anh đã suy nghĩ về vấn đề này rất lâu rồi.

“Sớm nói rồi anh đã chú ý đến em từ lâu, cho nên, ngày hôm đó sau khi em không cẩn thận ngủ quên, anh liền len lén lấy điện thoại di động em đặt ở trên ghế, đũa ngốc, không ngờ QQ của em lại đang online, anh liền trực tiếp thêm mình, lại lưu số, ha ha, như thế nào?”

Thì ra người này thật sự là sói đuôi dài còn giả bộ lương thiện, “Mưu đồ đã lâu, bụng dạ khó lường, anh”

“Tất nhiên, nếu không làm sao có thể biết em là một bé ngốc chứ, em cho rằng điện thoại di động dễ mất như vậy à? Mất rồi còn sẽ có người đuổi theo đưa lại cho em sao, cũng là anh dụng tâm lương khổ* rồi.” Đái Nham nháy mắt mấy cái, tên nhóc con kia bị lừa, anh cũng không phải là người tốt nhất được của rơi trả người bị mất. Anh chính là người đã có mưu đồ dự tính đi sẵn. Diễn đàn “Lê q.úy đ.ôn”

(* Dùng nhiều tâm tư, trí lực để suy đi tính lại)

Hừ, trong lòng ra sức khi dễ Đái Nham, khi dễ từ đầu đến chân, nhân tiện khi dễ chính bản thân anh, mưu kế nhỏ như vậy cũng không đoán được, quả nhiên nên nghe lời mẹ, không nên nói chuyện cùng người xa lạ. Càng không thể mời người xa lạ ăn cơm, kết quả mời ăn cơm chính là cuối cùng sẽ có một ngày bị ăn.

“Tiểu Nhiên, tối hôm nay em sẽ về sao?”

“Nói nhảm, dĩ nhiên trở về, còn lâu em mới cùng anh cô nam quả nam sống chung một phòng.”

Về mặt của Đái Nham là biểu cảm anh vốn biết như vậy, tiếc nuối nói “Được rồi, chẳng qua anh muốn đưa em tới trường học, ngộ nhỡ gặp phải cướp sắc anh đây cũng có thể đứng ra bảo vệ em, ha ha”

”Thôi đi, em cũng không có sắc gì, không giống như

Trong đầu anh đều là sắc.”

8. Chương 8: Cùng Đi Du Lịch

“Tích tích” Không biết đã là lần thứ mấy tin nhắn tới, Hứa Đường Đường bị chọc đến sắp phát điên rồi, “Làm ơn, cho dù ngài tính gả cho người tốt, cũng không cần khoe khoang như vậy, dù gì cũng có thể chăm sóc cô gái nhỏ đáng thương vừa mới thất tình như mình được hay không? Từ sáng sớm tin nhắn gửi đến không dưới 100 tin, tức chết được.”

“Cậu mà tính là cô gái nhỏ đáng thương vừa mới thất tình sao? Là cậu đá nam sinh nhỏ vô tội người ta cũng không phải là bị đá mà? Ác nhân eren bóp méo sự thật,” Tô Nhiên cúi đầu tiếp tục trả lời tin nhắn — sói đuôi dài thân yêu, Đường Đường nhà chúng ta rõ ràng đang ghen tỵ!

“Tích tích” — ghen tỵ cái gì? Có phải ghen tỵ em có một ông xã tốt như vậy hay không? Nhiên bảo bối, tin tưởng anh, về sau cô ấy sẽ càng ghen tỵ hơn, ha ha, hôn hôn.....

— em hiểu rõ, bây giờ cô ấy thuộc dạng cô đơn thành hoạ, thời kỳ oán phụ phòng không, có lẽ qua không bao lâu nữa sẽ đi vào thời kỳ ghen tỵ thành hoạ, hôn, làm việc cho giỏi, đừng quấy rầy em học tập nữa!

“Tích tích” — nghe lời bà xã, ma, học tập tốt, ngày mai được nghỉ, trung thu chúng ta cùng đi Thái Sơn ngắm trăng, hôn, ngàn vạn lần không được quên. Còn có nhớ nhớ tới anh.

— biết rõ. Dài dòng. Diễn đàn l, ê [q] úy đ. ôn

“Mình nói, cậu đủ rồi chứ! Còn gửi,? Cố ý mà, khi dễ mình không ai quan tâm.” Hứa Đường Đường nước mắt lưng tròng nháy mắt nhìn Tô Nhiên. “Tỷ, cậu thật sự muốn bỏ lại mình cùng tỷ phụ (anh rể) song túc song tề* sao? Thế thì mình thật đáng thương mà.”

(* Chỉ đôi tình nhân yêu nhau gắn bó không rời)

“Tỷ phụ cậu nói rồi, trở lại mua đồ ăn ngon cho cậu.” Cũng biết cô có ý tứ gì cho nên vội vàng lấy đồ ăn ngon chặn miệng của cô lại.

“Thật, tốt quá, đúng rồi, cái này cho cậu.” Hứa Đường Đường thần thần bí bí kín đáo đưa cho Tô Nhiên một hộp đồ, Tô Nhiên vừa mở ra xem đầu đầy vạch đen, ai có thể nói cho tôi biết con bé này có phải phụ nữ hay không? Thuốc bôi trơn tan trong nước Kiệt Sĩ..... Đây là thứ gì vậy! “Tỷ, đây là đồ mình mua qua mạng, đã dùng qua đều nói tốt, khen ngợi 100% đó... thân yêu, cậu và tỷ phụ cũng ở cùng nhau hai tháng rồi, haiz, chuyện như vậy mình cũng gấp thay cậu, may mà Đái Nham nhìn được! Đừng kìm nén đến xảy ra sự cố, thừa dịp lần này đi ra ngoài mau làm đi, cố gắng lên!”

Tô Nhiên im lặng, thật ra thì anh ấy cũng rất kỳ quái, cũng đã hai tháng, hiện tại mỗi ngày đều ngọt ngào ngào, chủ nhật cũng sẽ hẹn hò, có lúc Đái Nham thật sự nhớ anh cũng sẽ chạy tới trường học tìm anh, nhưng hai người không có xảy ra quan hệ, anh xoay xoay vắn vắn như vậy Đái Nham có thể nhầm chán hay

không? Con bé này điên thì điên, nhưng nói cũng có đạo lý, không bằng cầm trước xem thử, có lẽ, có một số việc cũng không thể tránh khỏi.....

—— tỷ phu, Trung thu trăng tròn cố gắng lên, tôi đã chuẩn bị xong đồ cho tỷ tôi rồi, đừng để cho tôi thất vọng đó. Ha ha.....

“Tích tích” —— không lời nào cảm tạ hết được đại ân, yên tâm!

.....

“Tách tách” Tô Nhiên đẩy đẩy tên gia hỏa giống như một đứa trẻ lớn xác bên cạnh ra “Làm gì vậy, trên xe nhiều người như vậy.”

“Chụp tấm hình người yêu, ha ha, đẹp mắt lắm,” Đái Nham đưa điện thoại di động cho Tô Nhiên, trong hình hai người con trai mặc áo khoác màu vàng giống nhau, ánh mặt trời chiếu vào xem ra rất ấm áp.

Tô Nhiên vội vàng gửi qua điện thoại di động của mình, “Được rồi, mọi người đều nhìn.” “Nhìn thì nhìn, không có việc gì, dù sao cũng không nhận ra chúng ta. Tiểu Nhiên, thoải mái, đúng rồi em từng đi đến Thái Sơn chưa?”

“Từng đi một lần.”

“A, vậy mà lần đầu tiên không phải là em đi cùng anh! Cùng ai nói mau, bằng không phạt em ở đây hôn anh.”

Tô Nhiên im lặng, làm sao có thể ồn ào như vậy chứ “Hứa Đường Đường, đi ngày mừng một tháng năm, một chết người ta, trở về đã nói sẽ không bao giờ đi nữa, đi bộ mấy ngày làm hại chân em rất đau.”

“Vậy mà em còn đi với anh?”

“..... Nếu không, một mình anh đi?”

“Không, lúc mệt mỗi anh công em, em đó chính là bình thường không vận động, về sau nhất định phải kéo em vận động nhiều hơn.” Đái Nham cười như kẻ trộm, vận động trên giường, ha ha.

“Đừng cười, đến, chúng ta xuống xe thôi, mua cây gậy giúp leo núi.” “Không cần đâu, vẫn còn cái này, anh mới không cần, em cũng không được mua, mệt mỗi anh làm gậy cho em.”

.....

Tô Nhiên nhìn phía trước, một dãy bậc thang không nhìn thấy đầu, lặng lẽ uống miếng nước, tiếp tục leo lên trên.

.....

Tô Nhiên lại nhìn phía trước, vẫn một dãy dài bậc thang không nhìn thấy đầu như cũ, xoa xoa mồ hôi, tám giờ tối trời đã tối đen rồi, Đái Nham chu đáo tìm tảng đá, lấy bánh bao bánh bích quy trong ba lô ra mở ra đưa cho Tô Nhiên, Tô Nhiên leo chậm, hai giờ chỉ leo được một chút, giữa đường đã nghỉ ngơi mấy lần, theo như tốc độ này tính toán nhanh nhất nhanh nhất cũng phải leo bốn giờ nữa mới có thể đến Nam Thiên Môn.

Trong lòng Tô Nhiên ân hận lúc đầu đã tính sai, còn tưởng rằng có kinh nghiệm lần trước lần này sẽ tốt hơn, không nghĩ tới vẫn mệt như vậy!

“Tiểu Nhiên, một hồi leo đến nơi có cáp treo chúng ta lên xe cáp treo đi lên đi,” Thật ra thì anh rất muốn từng bước từng bước leo lên, nhưng mà Tô Nhiên đã rất mệt mỏi, leo tiếp nữa, đến chỗ nhìn mặt trời mọc cũng sẽ không còn tinh thần, càng không cần nói là muốn làm chuyện gì khác, có lẽ đã mệt đến mức không muốn xoay người.....

“Ừm. Luôn leo bậc thang, không có ý nghĩa.”

.....

Tối Trung thu trăng cực kỳ sáng, ngắm trăng ở giữa núi rừng lại càng thêm sáng tỏ, một vòng tròn trịa treo trên đỉnh núi, chiếu sáng đường nhỏ, có vẻ cực kỳ yên tĩnh, nếu như xem nhẹ từng đợt rồi lại từng đợt đầu người chuyển động, Tô Nhiên nghĩ tâm trạng của bọn họ sẽ tốt hơn.

Đã đến Nam Thiên Môn, Tô Nhiên nhìn phía dưới dày đặc đều là người mặc áo khoác ngoài cố gắng leo núi, bởi vì là ngồi xe tới, bọn họ hoàn toàn không mệt mỏi, đến nơi này vẫn còn rất hăng hái, chẳng qua còn lâu mới đến mười giờ, cách rặng sáng năm giờ rưỡi xem mặt trời mọc vô cùng sớm, đỉnh núi trống trơn trừ người chính là lều, bây giờ cũng không có cái gì để chơi, Tô Nhiên đề nghị mượn một cái lều ít hôm nữa trả, Đái Nham vội vàng kéo Tô Nhiên chạy, đi tới nhà khách duy nhất trên đỉnh núi, vừa mờ tối đã thuê được một căn phòng rất tốt.

“Lều rất tốt mà, còn tiện nghi nữa,”

“Tốt cái gì chứ, mới vừa rồi có một trận gió lớn anh nhìn thấy có hai cái bị thổi đi rồi.”

“Đó là do bên trong không có ai, có người sẽ không bị thổi đi.” Tô Nhiên căn cứ vào đạo lý mà bảo hộ quyền lợi của mình.

“Dù như vậy cũng không ở được, đi vào nhanh một chút. Mệt chết đi được, tắm rửa ngủ giường mềm không

tốt sao.” Đái Nham vỗ vỗ giường lớn dưới người, lấy giường mềm ra triển lãm. “Em đi tắm trước đi, xem em chảy rất nhiều mồ hôi, anh giúp em nấu chút nước uống.”

“Ừm” Tô Nhiên đỏ mặt lặng lẽ lấy quần áo để thay đi vào tắm rửa.....

9. Chương 9: Ăn, Ăn Như Thế Nào Là Một Vấn Đề

“Róc rách rào rào.....” Mỗi một tiếng nước chảy đều đánh vào thần kinh của con mèo Đái Nham. Người ở bên trong anh đã muốn từ lâu, lặng lẽ mơ mộng bộ dạng Tô Nhiên tắm, “Rào rào” thời tiết hanh khô, cần thân máu mũi.....

“Tích.” Nước đã nấu sôi, nói cách khác hiện tại Đái Nham anh không có chuyện gì làm, hơn nữa hồ ly nhỏ họ Tô vẫn còn đang tắm, rõ ràng đang câu, dẫn mồi. Được rồi, dù sao đã quyết định hôm nay sẽ ăn, về phần ăn thế nào, cũng không nhất định là thưởng thức theo một cách, mồi nhỏ họ Đái thuận lợi thuyết phục chính mình, hóa thân làm sồi.

“Nhiên bảo bối, anh đâm lưng cho em.....” Lấy cớ, đơn thuần lấy cớ, Tô Nhiên nghiêng đầu, nước miếng của chú sói nào đó ở sau lưng đã muốn chảy ra, chặc... Được rồi, khuôn mặt nhỏ nhắn của Tô Nhiên đỏ muốn rỉ máu “Ừm”

“Lưng em thật trắng, mà còn trơn bóng, sờ thật là thoải mái.”

“Này, sờ liền sờ, anh nói nhảm nhiều như vậy.” eri d đ l[ê q/uý đ.ôn

“Anh chỉ là muốn cho thấy anh đang suy nghĩ muốn cần một cái.” Cặp mắt uất ức của Đái Nham nhìn qua như màn sương mù mờ lung, nhưng thật ra là hơi nước hun thành, “A, anh là chó sao, còn cần.” Tô Nhiên hít một hơi, lỗ tai bị Đái Nham ngậm, đã hai năm không có làm, qua, nhưng mà cơ thể lại khắc sâu ký ức này.

Đái Nham giống như là nhận được kích lệ, cả người dấn lên, hai cánh tay từ từ dạo chơi, đi, đến chỗ nào là đốt lên ngọn lửa ở chỗ đó, đầu lưỡi linh hoạt từ trên xuống dưới, Tô Nhiên bị kích thích đến phát run.

Đái Nham cẩn thận liếm giúp Tô Nhiên chuẩn bị, đầu lưỡi quét qua, Tô Nhiên chưa bao giờ biết rằng, có thể thoải mái như vậy, nhìn Tô Nhiên hưởng thụ Đái Nham càng thêm cố gắng gấp bội.

• • • • •

Sau khi Tô Nhiên thoải mái, chủ động mở hai chân ra, xấu hổ cọ cọ vào Đái Nham, khích lệ Đái Nham tiến vào, Đái Nham hưng phấn không thôi, lập tức bôi thuốc bôi trơn, Tô Nhiên từ từ thích ứng, dù sao cũng từng có kinh nghiệm, qua không lâu liền thích ứng, mặc cho Đái Nham liên tiếp công thành chiếm đất, chỉ

bám vào Đái Nham thật chặt, cố gắng kết hợp.

“Ừm... Nhanh lên một chút.....” “Gọi ông xã, nhanh lên một chút.” Đôi mắt xinh đẹp của Tô Nhiên gặp nước, “Ông xã” một câu nói làm Đái Nham như bị điện giật càng thêm hưng phấn. “Ừm,... Quá tuyệt vời” Tô Nhiên thoải mái không nhận được kêu loạn.....

.....

Trăng Trung thu, một vòng tròn trịa treo trên bầu trời phía đông, Đái Nham nhìn bên ngoài, đã năm giờ, Tô Nhiên sớm một ngủ thiếp đi, mơ mơ màng màng còn đập chần, Đái Nham ôm anh, một hồi đắp một lần, cậu nhóc này thật không có nề nếp, mặt trời sắp mọc, có nên gọi tên nhóc con này hay không, nhìn dáng vẻ mơ màng lúc ngủ của Tô Nhiên, thật là đáng yêu, thật không nhẫn tâm đánh thức.

“Ừm,” Dụi mắt, từ từ mở ra, “Mấy giờ rồi? Nên đi xem mặt trời mọc chưa?” Tô Nhiên ngẩng đầu dáng vẻ vô cùng mơ màng nói rõ anh còn chưa tỉnh ngủ, vốn cũng không còn nhiều thời gian, hướng chỉ tối hôm qua gia hỏa kia, ặc, tại sao lại nghĩ đến rồi.....

“Năm giờ, không có việc gì, năm giờ rưỡi mặt trời mới mọc mà.”

“A! Mau đứng lên, tại sao không gọi em sớm một chút, không biết bây giờ chúng ta đi lên đỉnh núi xem mặt trời mọc có muộn rồi không, đi muộn mà nói sẽ không tìm được vị trí tốt, hí.....” Tô Nhiên đau đến hít khí lạnh, đều do gia hỏa kia.

“Em chậm một chút, có đau hay không?” Nhìn dáng vẻ khó chịu của Tô Nhiên trong lòng Đái Nham liên tục tự trách, nên từ từ đi vào lại dịu dàng một chút, “Có đi được hay không, nếu không chúng ta không xem, trước ngủ đi, em phải nghỉ ngơi nhiều.”

“Không cần, đi, đi xem nhanh lên, lần trước không xem được, lần này nhất định phải xem cho đã.”

“Được rồi. Vậy anh công em.”

“Không cần, để cho người khác nhìn thấy thì tính như thế nào, ” Tô Nhiên lườm bầu lườm bầm.

“Không để cho công, vậy anh ôm em đi đó, tự chọn đi”

.....

Đái Nham yêu thương xoa xoa tóc Tô Nhiên, rốt cuộc vẫn được như ước nguyện công Tô Nhiên xem mặt trời mọc, Tô Nhiên cúi đầu hận không thể chui đầu vào trong quần áo, dọc đường đi tối đã có không ít người nhìn chăm chú vào tổ hợp kỳ lạ của bọn họ rồi, “Mẹ, mẹ xem anh trai đó thật yếu ớt, con còn tự mình leo lên, con lợi hại không.” “Người anh kia là bị trật chân, Nữu Nữu không nên nói lung tung, nhưng

mà Nữu Nữu nhà chúng ta là lợi hại nhất, tới mẹ kéo con cùng leo nào.” “Dạ, được, Nữu Nữu và mẹ cùng leo.” Tô Nhiên hoàn toàn không còn thở, đi qua mỗi một đứa bé sẽ trình diễn màn đối thoại như vậy một lần, đến hiện tại đã không dưới mười lần rồi, tới địa ngục đi rất yếu ớt, mấy đứa mới yếu ớt, cả nhà đều yếu ớt, được rồi, đều do tên gia hỏa này, mắc cỡ chết người “Này, anh hẳn là mệt chứ? Đi lâu như vậy.”

“À? Hẳn không. Có thể công em anh vui vẻ còn không kịp! Lập tức tới ngay, ha ha”

Liếc mắt xem thường, người này là cầm tinh con trâu, cũng không biết mệt mỏi!

“A, mặt trời lên rồi,” Trong đám người truyền đến tiếng nhiều hoan hô, Đái Nham để Tô Nhiên xuống, vội vàng kéo Tô Nhiên gia nhập vào trong đại quân nhìn mặt trời mọc, “Này, hình như chúng ta còn chưa leo đến, mặt trời đã mọc rồi, đều tại anh không gọi em sớm một chút.”

“Ừm, tại anh, bảo bối, anh vốn không nên gọi em đi xem mặt trời mọc, bị lạnh đến bệnh thì làm thế nào.” Đái Nham nhẹ nhàng hôn lên trán Tô Nhiên một cái.

Nhìn chung quanh một chút, tất cả mọi người ngẩng mặt chuyên tâm ngắm mặt trời mọc, dường như không có ai chú ý đến bọn anh ở góc nhỏ nhỏ này, Tô Nhiên nhanh chóng hôn vào má Đái Nham một cái, cúi đầu chăm chú nhìn chân.

“A ~~~~~”

“Anh hét cái gì vậy!” Tô Nhiên đỏ mặt đập chân của Đái Nham.

Đám người cuối cùng cũng ầm ĩ, một tiếng tiếp một tiếng hét to, Đái Nham ghé vào bên tai Tô Nhiên nhẹ nhàng nói “Thật hạnh phúc..... Tô Nhiên, chúng ta phải vĩnh viễn ở chung một chỗ.”

“Tốt” Cho dù không thể vĩnh viễn, có thể trong khoảng khắc cũng tốt, Tô Nhiên nhắm mắt lại từ từ cảm nhận hạnh phúc này.....

10. Chương 10: Trời Muốn Đổ Mưa Mẹ Cũng Muốn Gả*

(* Là một câu tục ngữ, dùng để chỉ chuyện sẽ phát sinh, không có cách nào ngăn cản)

Gần đây Đái Nham rất cô đơn lạnh lẽo, bởi vì Tô Nhiên phải về nhà, sau khi ở chung một chỗ cũng chưa từng tách ra quá lâu, tuy nhiên có lúc bởi vì Tô Nhiên đi học anh đi làm cả ngày cũng không có khả năng gặp được, nhưng mà mỗi đêm trở về nhà đều có thể ôm Tô Nhiên ngủ, cảm giác đó rất yên tâm, nhưng mà bây giờ Tô Nhiên lại nói với anh muốn về nhà! Nguyên nhân là mẹ Tô Nhiên muốn tái giá, cha vợ anh được lợi rồi, trong lòng không bỏ được nhưng anh cũng hiểu, Tô Nhiên từ nhỏ đã không có ba ba, đi theo mẹ lớn lên, hiện tại trời muốn đổ mưa mẹ cũng muốn gả, anh không có lý do gì ngăn cản.....

“Đây là A Giao, đặc sản Sơn Đông, mang cho mẹ anh một ít.” Thay Tô Nhiên thu dọn xong hành lý, đưa Tô Nhiên an toàn đến cửa kiểm tra an ninh, Đái Nham thật sự muốn giống như trong phim truyền hình diễn cảnh lôi kéo tay Tô Nhiên khiến cho anh không cần đi, nhưng cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi, tình huống thật sự là anh mỉm cười phát tay “Tô Nhiên, nhớ gọi điện thoại, còn có gửi tin nhắn, còn có nhà bên kia lạnh, anh đặt áo lông ở trong rương hành lý lúc xuống máy bay lấy ra mặc vào, còn có khi về nhà không nên vì tiết kiệm tiền chờ xe buýt, bên kia tuyết rơi sẽ đông lạnh đến bệnh, trực tiếp bắt xe đi về, biết không? Tô Nhiên, lúc rảnh rồi lên mạng chat video, em gửi tin nhắn anh lập tức đi lên, còn có Tô Nhiên thay anh chào hỏi mẹ anh cho tốt, chào hỏi cha vợ được lợi của anh cho tốt, chào hỏi.....”

“Được rồi, anh chào hỏi thật dài dòng.”

“Tốt lắm tốt lắm, Tô Nhiên anh không dài dòng, anh chỉ là sợ em sẽ không chăm sóc tốt cho bản thân mình.”

“Ừm, em đi đây.....” Phất tay một cái, từ từ cũng không còn nhìn thấy cả bóng lưng, Đái Nham sờ mũi một cái, bỗng nhiên chua xót trong lòng.

Tô Nhiên đã đi năm ngày rồi, cả năm ngày, trừ ngày thứ nhất còn gọi điện thoại sau đó lại không thấy gọi điện thoại nữa, Đái Nham cô đơn lạnh lẽo thành họa, cũng dần dần lo lắng, không phải là cha mẹ vợ tìm vợ cho Tiểu Nhiên chứ?

“Tô Nhiên, em đang làm gì.”

“Ngủ, buổi tối khuya, không ngủ còn có thể làm gì.”

“Anh nhớ em lắm, em cũng nghĩ tới anh sao? Tô Nhiên, chừng nào thì em trở lại? Không phải đợi mẹ anh kết hôn xong sẽ trở lại sao? Làm sao còn chưa trở lại?”

“Ừm, vốn là như vậy, nhưng mà cha vợ được lợi của anh nói anh trai được lợi của chúng ta hai ngày nữa sẽ đi du học về, để cho em gặp một lần rồi trở về. Yên tâm, hai ngày nữa em sẽ trở về.”

.....

Cúp điện thoại, Tô Nhiên ngáp “Mẹ. Khi nào thì anh trai được lợi của con mới tới vậy?”

“Đứa nhỏ này, anh trai được lợi gì, là Lưu đại ca của con. Nói là ngày mai sẽ trở về, mẹ cũng không nói chính xác.”

“Phốc, Lưu đại ca!!! Làm sao giống dự kịch* như vậy, ha ha, mẹ con đi ngủ trước đây, tự mẹ chờ được lợi..... Chờ chú Lưu đi.”

(* Ca kịch địa phương, ở tỉnh Hà Nam, Trung Quốc)

Tuyết rơi cả đêm, đây đã là trận tuyết thứ hai trong năm nay ở Nội Mông, sáng sớm Tô Nhiên liền bị mẹ anh kéo ra khỏi chăn, “Tiểu Nhiên à, anh trai con sắp trở về rồi, mẹ và Lão Lưu có chuyện, con đi tiếp anh trai con đi.”

“Cái gì! Mẹ, người có nhầm lẫn không? Con cũng không biết anh ta, không đi, lại nói tuyết rơi nhiều như vậy, con sợ lạnh lười phải đi ra ngoài. Để cho anh ta tự mình tới, cũng không phải không biết nhà của mình ở đâu!” Tô Nhiên liếc nhìn ngoài cửa sổ kiên quyết

Chui về chăn, ừm, lạnh muốn chết.

“Tên nhóc con chết tiệt này, có đi hay không, có đi hay không, không đi, ngày mai đi xem mắt cho mẹ!” Mẹ Tô chống nạnh uy hiếp, ngay từ lúc cao trung đã phát hiện khuynh hướng giới tính của con trai, thật ra thì từ nhỏ bà đã hoài nghi, chỉ là cao trung nhận được chứng cứ xác thật, lâu như vậy, bà cũng nghĩ thông suốt, bà tìm một người đàn ông tốt cũng không mất quá nhiều năm của mình như vậy, con trai nghĩ thế nào bà cũng sẽ không gò ép, chỉ là một lòng kiếm tiền để lại nhiều một chút cho con trai tích góp, về sau cuộc sống cũng tốt hơn.

“Mẹ! Mỗi lần không nói đạo lý liền lấy chuyện này ra uy hiếp, cũng không biết sáng tạo cái mới.” Trên đời này người không phân rõ phải trái nhất chính là mẹ già của anh rồi, không biết chú Lưu đã hư hỏng mấy đời.....

“Vậy con có đi hay không?”

“Đi. Đúng rồi, anh ta gọi là gì?”

“Lưu Kỳ.”

Tô Nhiên khịt khà khịt khịt, thật sự rất lạnh, đã đợi ở đại sảnh sân bay một giờ, vẫn không có thấy anh trai được lợi, yên lặng ở trong lòng nguyên rửa, rửa anh ta liên tục hắt xì!

“Tô Nhiên, Tô Nhiên.....”

Tô Nhiên đi tới, vỗ vỗ bả vai một tên đại ngốc đang kêu bậy bạ “Tôi chính là Tô Nhiên, đừng kêu, mất mặt.”

Tên đại ngốc quay mặt qua, nhìn Tô Nhiên một chút, sau đó ôm cổ “Tô Nhiên, anh là Lưu Kỳ. Em thật đáng yêu, bộ dạng em nuôi trong tưởng tượng của anh chính là như vậy.” Tô Nhiên xoay khuôn mặt nhỏ nhắn bị ép sát, người này khỏe quá, ôm cũng không ôm lỏng một chút, “Này, buông ra.”

“A, thật xin lỗi, gặp được em quá kích động, chúng ta về nhà đi.”

Tô Nhiên nhìn người anh trai nhiệt tình này, có cảm giác kỳ lạ, cũng quá nhiệt tình đi, dọc theo đường đi không ngừng nói chuyện, đến nước miếng cũng không kịp nuốt, thật sự là dài dòng chết rồi, còn dài dòng hơn Đái Nham! Đái Nham, mấy ngày không gặp, thật sự chính là rất muốn rất muốn..... Lúc này Tô Nhiên còn không biết, đón Lưu Kỳ trở về là thêm một người làm phiền.

11. Chương 11: Lưu Kỳ Thuốc Cao Da Chó*

(* Loại thuốc dán của Trung Quốc mà bạn có thể dễ dàng bắt gặp trên phim)

“Thím mạnh khỏe, con là Lưu Kỳ, nhìn thím thật thân thiết.” Lưu Kỳ hoàn toàn không sợ người lạ ngồi ở bên cạnh mẹ Tô Nhiên chém gió, “Thật ra thì kêu thím cũng có vẻ lạnh nhạt, từ nhỏ con không có mẹ, vẫn rất hâm mộ những đứa trẻ khác có mẹ, ở trong lòng của con thường xuyên tưởng tượng ngày nào đó mình cũng có mẹ, thím, ngài và người mẹ trong mơ của con giống nhau như đúc, nếu không con trực tiếp kêu mẹ được không.”

“Đứa nhỏ này thật tốt, con liền kêu mẹ đi, sau này mẹ sẽ là mẹ ruột của con, Tiểu Kỳ, con thích ăn cái gì, một hồi mẹ làm cho con. Ha ha” Mẹ Nhiên cười vui vẻ.

Ở trong lòng Tô Nhiên hung hăng xem thường, tôi mới chính là con ruột của ngài chứ! Còn có người anh trai được lợi đó, cách xa mẹ tôi một chút, mở miệng một tiếng mẹ, thật sự cho là mẹ anh sao!

“Mẹ, buổi tối con ngủ như thế nào? Căn phòng mới vừa xem rất lạnh một mình con ngủ thật sự sợ không quen, sớm như vậy đã có tuyết rơi, vừa trở về thật đúng là không thích ứng.” Lưu Kỳ tội nghiệp, lại nhìn Tô Nhiên.

“Con và Tiểu Nhiên một phòng đi, dù thế nào đi nữa giường nó cũng lớn, nằm được hai người, trời lạnh chen chen chúc chúc cũng ấm áp hơn, được không?” Đề nghị của mẹ Tô lập tức bị Tô Nhiên xem thường.

“Tốt, tốt.” Lưu Kỳ vui sướng đồng ý.

“Không được, nếu không anh ngủ phòng tôi tôi ngủ phòng của anh.” Nói giỡn, không quen mà cùng anh ngủ một chỗ làm gì, hơn nữa buổi tối còn phải cùng Đái Nham chat video đấy.

“Mẹ. Nhất định là Tiểu Nhiên chê con, không thích con, vẫn nên để cho con ở căn phòng lạnh lẽo kia đi.”

“Nói cái gì đó, nó chính là quái nhân! Tô Nhiên, còn không mau dẫn anh con vào phòng con. Tiểu Kỳ, con còn chưa có nói cho mẹ biết con muốn ăn cái gì?” Mẹ Tô trừng mắt với Tô Nhiên xong lại quay mặt sang trò chuyện tiếp với Lưu Kỳ.

“Mẹ. Người đối với con thật tốt, nghe nói mẹ làm thịt chiên sốt chua ngọt ăn rất ngon, thật muốn nếm thử tay nghề của ngài một chút.....”

..... Diễn đàn L.ê “Q.Uý” -Đ.Ôn-

Xoay người kéo hành lý vứt xuống trong phòng, Tô Nhiên thật sự không rõ, làm sao mẹ mình có thể trò chuyện cùng cái người dài dòng đó chứ? Một tới một đi khích lệ lẫn nhau, có tình ý hả?

“Nhớ anh, mà em còn phải ngẩn ngơ hai ngày nữa.” Gửi xong tin nhắn, Tô Nhiên lần nữa rút vào ổ chăn.

“Bảo bối, nhớ em muốn chết, ngày mai anh liền đến dẫn em đi, có được hay không?”

“Không được. Ngoan ngoãn ở nhà chờ em, không quá ba ngày em liền trở về, moa moa*.”

(* Hình như là tiếng hôn.)

“Moa moa.”

.....

“Anh đi qua bên kia đi, phía ngoài còn nhiều chỗ như vậy, làm sao anh cứ đi chen lấn vào bên trong.....” Tô Nhiên dùng sức đẩy đẩy, người này ngủ cũng quá không có nề nếp rồi, chen lấn đến mức anh sắp dán lên tường rồi.

“Chỗ em ấm áp.” Lật người, hai người gần như mặt đối mặt hơi ẩm ả ra cũng có thể cảm thấy.

Tô Nhiên mất tự nhiên nghiêng đầu sang chỗ khác, sát vào mặt tường, cố gắng cách xa người ở sau lưng..... Rốt cuộc buồn ngủ, Tô Nhiên mơ màng cảm thấy ngang hông đặt gì đó, không lạnh nhưng mà hơi ngứa, giống như rắn bò qua, một phát bắt được, tại sao là tay, “Này!! Đứng lên cho tôi, hai chúng ta đổi chỗ, anh ngủ bên trong, lần này ả, không cần đụng chạm tôi nữa.”

“Cái gì?” Lưu Kỳ xoa mắt, mơ mơ màng màng rút tay ra “Kính ngạc, ta cũng không phải là cố ý, như thế nào? Em sợ nhột à?”

“Nhanh lên một chút, hoán đổi vị trí.” Tô Nhiên đá đá Lưu Kỳ, phù ~~~~~ rốt cuộc đổi xong chỗ ngồi, lần này có thể yên tâm ngủ, quá mệt nhọc Tô Nhiên vừa nằm xuống liền ngáy ò ó o.

.....

Sáng sớm hôm sau, Lưu Kỳ tỉnh lại, nhìn Tô Nhiên đang ngủ say trong ngực, ha ha, người em trai này thật là đáng yêu, không nhịn được muốn trêu chọc, muốn nhìn anh xù lông.

.....

“Này, tôi nói không phải anh nên đi tìm hội bạn học cũ trước kia tụ tập sao cứ đi theo tôi làm cái gì?” Tô Nhiên nhìn người bên cạnh giống như thuốc cao da chó, thật sự là không còn gì để nói, sáng sớm muốn ra ngoài đi dạo phố, nói là quá lâu không có trở lại muốn đi xem một chút, ghé thăm nhất là còn phải để cho anh dẫn đi dạo, dưới sự uy hiếp của mẹ già, Tô Nhiên không thể làm gì khác hơn là hít mũi ừ ừ khuất khuất cùng Lưu Kỳ ra ngoài đi dạo, trời rất lạnh, đi dạo cái lông á!

“Uh, tụ tập không có gì hay, cửa tiệm kia không tẻ, đi tới mua quần áo cho em.”

“Này! Tôi cũng không thiếu quần áo.” Tô Nhiên không thể làm gì khác hơn là bước nhanh đuổi theo, nhìn bóng dáng phía trước, Tô Nhiên hận đến nghiến răng thật sự muốn đánh anh ta.

“Tiểu Nhiên, cái áo lông này không tẻ, vừa nhẹ vừa mỏng lại giữ ấm, nơi này lạnh như thế, mặc rất thích hợp, em đi thử xem.” Nói xong kín đáo đưa cho Tô Nhiên một bộ quần áo, đẩy anh vào phòng thử quần áo.

“Tôi không mua đâu, dù sao hai ngày nữa trở về Tế Nam rồi, ở đó không lạnh như thế.”

“Cái gì, em phải trở về Tế Nam? Anh cũng quên em đi học ở đó, chỉ là không sao, mùa xuân về nhà vẫn phải mặc mà, vẫn là mua thôi.” Lưu Kỳ nhìn Tô Nhiên mặc quần áo tử tế đi ra ngoài, chặc chặc, không tẻ..... Chủ yếu vẫn là đáng đáp Tiểu Nhiên nhà anh rất được, mặc cái gì đều dễ nhìn. “Gói cái này lại, còn nữa gói thêm một cái lớn hơn cái này một số.” Cực kỳ lưu loát quét thẻ, xách đồ đi về nhà.

“Này, anh mua quần áo cho tôi làm gì, còn mua mắc như vậy.” Mới vừa rồi lúc thử quần áo anh có nhìn giá tiền, phải hơn hai ngàn, quả thật không tính là được lợi. Eri diễn đ l=e q)úy đ]đôn

“Anh trai mua cho em trai thì có vấn đề gì?” Lưu Kỳ cười cười.“Đừng suy nghĩ nhiều, mau tới, đi lên để mau trở về thôi.” Xem ra trước tiên phải tìm công việc ở Tế Nam, dù sao cách mùa xuân còn xa, thời gian cũng không còn kịp, lần này vừa chia tay, ngay lập tức Tô Nhiên sẽ quên anh. Tại sao không để cho anh biết Tô Nhiên sớm một chút, nếu như sớm một chút bây giờ chắc chắn anh đã ở cùng một chỗ với Tô Nhiên, cũng không cần mỗi ngày đều dính lấy Tô Nhiên sợ anh rời đi.

Tô Nhiên, em nhất định không biết trong khoảnh khắc gặp được em ở sân bay, anh đã động lòng.....

12. Chương 12: Bảo Bối, Anh Tới Đón Em Về Nhà

Trong nháy mắt mở cửa ra, Tô Nhiên không thể tin được dụi mắt, có phải hoa mắt hay không, tại sao người này lại ở đây?? Tô Nhiên không nhúc nhích đứng sững sờ ở cửa, Lưu Kỳ ở sau lưng không hiểu nhìn sang Tô Nhiên, sau khi thấy người đang ngồi trong phòng khách, không khỏi tràn đầy thái độ thù địch, người này là ai? Làm sao Tô Nhiên lại có vẻ mặt này.

Đái Nham cười híp mắt nhìn Tô Nhiên, sau đó nhìn về phía sau, híp mắt nhìn sang Lưu Kỳ, nhú nhú mày với Tô Nhiên, xảy ra chuyện gì, thành thật nói ra anh ta là ai?

Tô Nhiên lắc đầu một cái, thật sự không có gì, em rất vô tội.....

Mẹ Tô đối với tình huống kỳ lạ này cực kì khó hiểu, “Nhiên Nhiên, bạn của con tới, trời rất lạnh con và Tiểu Kỳ nhanh đi vào đi, đóng cửa lại, cũng không sợ lạnh nữa à. Đứa nhỏ ngốc.”

“À.” Tô Nhiên đi tới rất tự giác ngồi ở bên cạnh Đái Nham, giật nhẹ ống tay áo, nhỏ giọng hỏi “Sao anh lại tới đây?”

“Anh đã nói rồi mà, chẳng qua không xác định thời gian.”

“Vậy tối nay anh ngủ ở đâu?”

“Thím nói để cho anh và em ngủ căn phòng kia, mặc dù không phải ổ nhỏ ấm áp của em, nhưng mà hai người cũng sẽ không lạnh.”

“Tốt. Chúng ta đi thu dọn phòng.” Trong lòng Tô Nhiên hồi hộp, rốt cuộc không cần chen lấn cùng Lưu Kỳ, hơn nữa Đái Nham, đã lâu không gặp anh thật sự rất nhớ anh “Mẹ. Con và Đái Nham đi thu dọn căn phòng tối nay chúng con ở, người và anh trai cứ trò chuyện.” Cố ý nhấn mạnh chúng con và anh trai, thật ra thì chính anh cũng không biết tại sao lại làm như vậy.....

Tô Nhiên kéo Đái Nham vào phòng, sau lưng Lưu Kỳ oán hận không nói, thì ra không phải chỉ có anh nhớ thương người này, sớm bị người khác nhớ thương, người đàn ông đó gọi là Đái Nham! “Mẹ, để Tiểu Nhiên và Đái Nham hai đấng mày râu chen lấn một giường lớn có phải quá không thích hợp hay không, bằng không để con và Tiểu Nhiên chen chen lấn lấn đi”

“Chuyện này thì có gì không thích hợp, bọn họ là bạn bè, hơn nữa không phải con cũng chen lấn cùng Tiểu Nhiên rồi sao?” Chuyện về Tô Nhiên bà vốn hiểu rõ cũng hiểu quan hệ trong lúc này, chẳng qua bà sẽ không đi quẩn, thích người nào muốn như thế nào, đã không thể giống như yêu cầu của bà, bà cũng không cần thiết phải quẩn, chỉ cần không làm tổn thương Tô Nhiên, ở chung một chỗ với ai là tự do của anh, kiếp này bà làm mẹ anh cũng chỉ có thể chúc phúc thôi.

..... Di,ễn đ,àn l.ê.quý đ/ôn

“Nhiên bảo bối, có nhớ anh hay không.” Đóng cửa lại, hai người nhiều ngày không gặp, không tự chủ vò vạt tai và tóc mai chạm vào nhau, ôm cậu nhóc này thật sự là không muốn buông ra, huống chi có nhiều người mơ ước như vậy, thật là khiến người ta không yên lòng.

“Nhớ.” Gương mặt Tô Nhiên hồng hồng, cũng sắp nửa tháng làm sao có thể không nhớ, nhất là buổi tối, nóng nẩy bất an.

“Bảo bối, chuyện ở đây cũng đã kết thúc, sáng mai chúng ta đi thôi, thời gian nghỉ của trường học cũng sắp hết,” Những ngày không có Tô Nhiên anh luôn luôn hoảng hốt lo lắng, nhất là ngày hôm qua, cho nên mới mua vé máy bay lập tức chạy tới, quả nhiên anh tới rất đúng, Lưu Kỳ đó vừa nhìn đã có vấn đề, vẫn là mau đi trở về sẽ tốt hơn, “Lại nói, anh cũng mua xong vé máy bay trở về rồi, không đổi được.”

Ặc, đã như vậy, cũng chỉ có thể trước tiên đi trở về, chẳng qua trước thời hạn một ngày, cũng không sao cả, “Được, một hồi thì nói với mẹ em.....”

Nhẹ nhàng dùng miệng ngăn chặn lời nói của Tô Nhiên, Tô Nhiên nỗ lực chớp chớp mắt, từ từ lè lưỡi đáp lại, người này cũng không sợ bị phát hiện.

“Bảo bối, anh chính là tới đón em về nhà, để em ở bên ngoài không có chút yên tâm nào, chưa từng phải lo lắng như vậy, nhưng sau khi gặp được em, anh thật sự một chút lòng tin cũng không có, luôn luôn lo lắng em sẽ bị lừa chạy,” Hôn nhẹ lên trán, “Đồng ý với anh, ngàn vạn lần không được chạy loạn.”

“Ừm.” Cái gì chứ, anh đâu có chạy loạn, chỉ là trở về nhà, người này cũng quá chuyện bé xé ra to rồi.

“Có phải mẹ anh biết chuyện gì hay không? Hôm nay mẹ anh còn hỏi anh rất nhiều về quá trình chúng ta quen biết nhau, cảm giác là lạ, không phải hỏi vấn đề bình thường giữa bạn bè.” Ngẫm lại nghe thấy mẹ Tô Nhiên lại có thể hỏi anh, hai người người nào nấu cơm? Vấn đề này, rất kì lạ.

“Lúc em học cao trung mẹ em đã biết, thật ra thì cũng không có gì, chỉ là lúc em bị vứt bỏ trong lòng bị tổn thương hơi nặng, thiếu chút nữa bị bệnh trầm cảm, mẹ em mang em đi gặp bác sĩ tâm lý, sau đó, bà đã biết, có lẽ là sợ em nghĩ không thông, mẹ em cũng không có quản em, cứ như vậy thuận theo tự nhiên..... Thật ra thì, mẹ thật không dễ dàng, một mình nuôi em lớn, ” Dựa sát vào Đái Nham, dường như Tô Nhiên trở thành người hay nói chuyện “Cho nên, nếu mẹ cưới em sẽ ủng hộ, chỉ cần mẹ hạnh phúc, chuyện gì em cũng ủng hộ.”

“Anh sẽ thay thế mẹ anh chăm sóc em thật tốt, về sau, cũng sẽ đối xử tốt với em giống như mẹ anh vậy.” Chung sống càng lâu, Đái Nham càng không bỏ được Tô Nhiên, mới tách ra nửa tháng đã giống như sinh lý tử biệt, xem ra có thời gian nhất định phải mau đi trở về một lần, chỗ Tô Nhiên không có bất kỳ cản trở, anh cũng nhất định phải sớm tính toán cho tương lai của anh và Tô Nhiên, Hiểu Đình, thật xin lỗi, cũng chỉ có thể xin lỗi cô rồi, hy vọng có thể tha thứ cho anh, anh thật sự không có biện pháp rời khỏi Tô Nhiên.....

.....

“Mẹ, các người trở về đi thôi, không cần tiễn.” Tô Nhiên vậy vậy tay.

“Xuống máy bay nhớ gọi điện thoại, tự chăm sóc mình thật tốt, không được quên cầm quà tặng.” Tiễn con trai nhiều lần như vậy, mỗi lần nhìn con trai rời đi vẫn sẽ không nhin được khó chịu, không nhin được lo lắng.

“Tiểu Nhiên, anh có thể nói riêng vài câu với em không?”

“Ừm, được, anh nói đi, Đái Nham anh vào trước đi.”

“Tiểu Nhiên, chờ anh, nhiều nhất một tháng, anh liền đến Tế Nam làm việc.” Lưu Kỳ lôi kéo Tô Nhiên không nhìn ánh mắt tức giận của Đái Nham ở phía xa.

“Hả? Tại sao?” Tô Nhiên không hiểu. eri l-ê q=úy đ=ôn

“Bây giờ em không cần biết, đi đi, cần phải đi,” Tô Nhiên, anh sẽ tìm đến em, đối xử tốt với em, cho dù bên cạnh em đã có người, anh cũng sẽ không buông tha.....

13. Chương 13: Cô Gái Đẹp Đẹp Và Rực Rỡ Xuất Hiện Phá Rối

“Này, anh có điện thoại.” Rào rào rào..... Tô Nhiên gõ gõ cửa phòng tắm, toàn bộ bên trong đều là tiếng nước, nhìn nhìn điện thoại di động, nhấn xuống nút trả lời, “Đái Nham, nhanh về nhà một chuyến, có việc gấp. Này, Đái Nham?” Trong điện thoại truyền tới giọng nữ khiến Tô Nhiên ngẩn người, “Chuyện đó, Đái Nham không có ở đây, một hồi tôi sẽ nói cho anh ấy biết.” “Cậu là ai?” Bốp, Tô Nhiên đóng điện thoại di động lại yên lặng ngồi trên ghế sa lon, chỉ là một người phụ nữ thôi, có lẽ là chị gái của anh ấy, mình cũng quá nhạy cảm rồi.....

“Đái Nham, anh có điện thoại, nói là có việc gấp bảo anh về nhà? Chắc..... Anh có thời gian thì trở về đi, xem thử là chuyện gì.”

“Ừm.” Mở nhật ký cuộc gọi ra, đáng chết, lại là cô, chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới vẫn nên trở về thôi, “Tô Nhiên, hai ngày này anh về nhà một chuyến, lập tức trở lại liền, em tự chăm sóc mình thật tốt.”

..... Eri l]ê q[úy đ/ôn

Đái Nham chỉ muốn nhanh một chút thoát khỏi đây, nhưng người trước mặt là người thân nhất của mình, ba mẹ không dễ dàng nuôi anh khôn lớn, anh còn là con trai độc nhất, mà Hiểu Đình, anh chưa bao giờ yêu người phụ nữ này, nhưng năm ấy sau khi xem mắt anh vì thoát khỏi phiền não ngày ngày đi xem mắt lập tức đính hôn với Hiểu Đình, anh đã hai mươi tám, Hiểu Đình cũng đợi anh bốn năm, tuổi tác tốt nhất của một người phụ nữ cũng bị anh làm lỡ, bây giờ trở về lại nói không cần cô nữa, Đái Nham vẫn không tự

mình làm được..... Từ trước đến nay anh là người dịu dàng, đối với ai cũng rất ôn hòa, cho dù không thích phụ nữ, nhưng mà nên thương tiếc phụ nữ anh cũng không kém, cho nên nhân duyên mới có thể tốt như vậy.

“Nham Nham, con nghe mẹ nói không? Con và Hiểu Đình cũng không còn nhỏ, cũng đính hôn 4 năm rồi, còn thiếu lĩnh giấy chứng nhận, hiện tại liền xử lý việc này đi!”

Đái Nham lấy lại tinh thần, trở nên đau khổ, anh thật sự xin lỗi Hiểu Đình, nhưng nếu như kết hôn, vậy thì anh sẽ mất đi Tô Nhiên, “Mẹ, không vội, con còn trẻ tuổi.”

“Mày không gấp!! Con gái người ta cũng sắp 30 rồi, luôn trì hoãn như vậy, làm sao mày không làm người ta thất vọng! Mặc kệ như thế nào, cho dù trời mày lại cũng phải kết hôn cho tao!” Cha Đái Nham tức giận tới mức trợn mắt.

“Cha. Nói gì vậy, chuyện như vậy, tại sao có thể cưỡng cầu! Nếu như con nói, con cũng không muốn kết hôn sớm như vậy, dứt khoát rút lui, tránh khỏi trì hoãn Hiểu Đình”

“Mày đang nói tiếng người sao! Có loại người vong ân phụ nghĩa như mày sao! Ban đầu là mày muốn đính hôn, hiện tại Hiểu Đình cũng lớn rồi, mày lại không muốn nữa, mày khiến cho nó về sau làm sao gặp người, hàng xóm láng giềng nói thế nào! Làm sao tao lại sinh ra một thằng con trai như mày chứ! Đồ khốn kiếp, nếu như mày dám hỗn như vậy, tao liền cắt đánh gãy chân của mày.”

“Cha, con biết rõ con thật sự có lỗi với Hiểu Đình nhưng con không thích cô ấy, làm sao có thể kết hôn, cha con xin người, đừng ép buộc con nữa.” Đái Nham gần như muốn súp đổ.

.....

“Chú, người không cần ép buộc anh ấy nữa.....” Hiểu Đình từ từ đi vào phòng khách, thật ra thì ở ngoài cửa cô đã cẩn thận nghe hết tất cả, cô biết người này

Không có yêu cô, nhưng mà cô cảm thấy chỉ cần cô nguyện ý chờ cuối cùng cũng có một ngày anh ấy sẽ là của cô, không nghĩ tới ngay cả giấc mơ này cũng đã tan vỡ..... Từ lần đầu tiên nhìn thấy Đái Nham, cô liền hiểu rõ đây chính là người cô muốn, cho dù biết rõ anh chỉ lấy mình làm cớ tránh phải xem mắt, cô vẫn không có một câu oán hận, không có gì không có gì chỉ cần có thể đợi đến cuối cùng, để cô đợi bao lâu, cô đều nguyện ý.....

Người phụ nữ trước mặt vẫn yếu đuối như vậy, nhìn Hiểu Đình lệ rơi đầy mặt, tất cả mọi người sửng sốt, vậy phải làm sao bây giờ, Đái Nham liên tục tự trách, cô gái này rất ưu tú dịu dàng, nếu như không có Tô Nhiên, anh nhất định sẽ cưới cô, nhìn cô đau lòng anh cũng không thể độc ác nói thêm cái gì, chỉ có thể chờ đợi tất cả mọi chuyện sớm kết thúc một chút, chờ đợi có người thay thế mình tới chăm sóc Hiểu Đình.

Hiểu Đình yên lặng rơi lệ, cảm giác trong lúc đó bỗng nhiên cả bầu trời đều là màu xám, yên lặng xoay người, vừa khóc vừa chạy đi ra ngoài.....

..... D đ Lê |quý| đ”ôn

Cao ốc 18 tầng, từ phía trên nhìn xuống, chân cũng bắt đầu run run, dưới lầu là một đám người đông nghệt, nệm hơi thật dày đã mở ra, tất cả mọi người yên lặng, một chút động tĩnh của cô gái trẻ trên sân thượng đều làm trái tim của tất cả mọi người run sợ, người nhà cô gái trẻ đang trên đường chạy tới, cảnh sát ở trên đó không ngừng khuyên bảo, Đái Nham cũng đi theo cảnh sát đi lên, anh thật sự không nghĩ đến Hiếu Đình lại có thể nghĩ không thông, đều do mình, không nên để cho cô khổ sở đợi mấy năm lại dễ dàng vứt bỏ, “Hiếu Đình, trước tiên em đi xuống có được hay không, có chuyện gì chúng ta về nhà từ từ nói.”

Cô gái trẻ nhìn người tới rồi cuộc cũng có phản ứng, cảnh sát ở một bên lo lắng đề phòng quan sát, khích lệ Đái Nham tiếp tục khuyên bảo. Đái Nham nhận được chỉ thị, thấy Hiếu Đình phản ứng biết cô vẫn là nguyên ý nghe mình nói chuyện cũng hơi yên tâm, tiếp tục đi lên trước một chút “Hiếu Đình, có hiểu lầm gì chúng ta nói rõ ràng, ngàn vạn lần không được kích động, ba mẹ của em sẽ lập tức tới, anh biết rõ em rất hiếu thảo làm sao nhẫn tâm nhìn mọi người khổ sở, nghe lời của anh mau xuống đây đi.”

Cô gái trẻ xoay người, nhìn người đàn ông Đái Nham này, làm sao cô lại thích như vậy, tại sao anh vẫn không chịu thích cô, dù chỉ một chút, cô càng nghĩ càng đau lòng, từng dòng từng dòng nước mắt tràn ra, đưa tay lau nước mắt, “Đái Nham, anh chưa bao giờ biết rằng em rất yêu anh, em vì anh vứt bỏ công việc tốt ở lại quê nhà dạy học, chỉ vì anh từ một cô gái hai mươi bốn tuổi chờ tới bây giờ cũng đã già rồi, nhưng em không hối hận, nếu như cho em thêm một cơ hội nữa, em vẫn sẽ chờ anh, chẳng qua em không cam lòng, thật sự không cam lòng, em yêu anh như vậy, tại sao anh không thể yêu em một chút thôi. Tại sao.....”

Cảm xúc của cô gái trẻ rất không ổn định, trong lòng những người ở phía dưới cũng thất lại, trên sân thượng gió vù vù thổi qua, thổi vào mặt cũng bắt đầu thấy đau, Đái Nham hối hận không thôi, thật sự không nên bất chấp nói những lời như vậy, người phụ nữ này đã đợi bao lâu, đã sớm biết tình cảm của cô làm sao có thể tổn thương cô như vậy, “Thật ra thì, em luôn biết rõ anh không yêu em, nhưng em thật sự cực kỳ ngốc, em cho rằng chỉ cần em chịu chờ anh anh nhất định sẽ lấy em, em thật sự cho rằng có một ngày có thể gả cho anh, sống với anh, em thật sự cho rằng, thật sự cho rằng..... Hu hu hu..... Đái Nham, anh thích ai, cô ấy thật sự tốt như vậy sao? Anh thật sự không cần em nữa, vậy em sống còn có ý nghĩa gì, anh chính là toàn bộ hi vọng của em, anh không cần em, không cần em nữa.” Hiếu Đình khóc đến đau lòng, cơ thể cũng lung la lung lay, chỉ cần lui về sau một bước lại lui về sau một bước nữa cô sẽ ngã xuống.....

Anh đã không lo được nhiều như vậy, chỉ biết rằng anh không thể trơ mắt nhìn Cố Hiếu Đình đi tìm cái chết, Tô Nhiên, anh rời đi một mình Tô Nhiên vẫn có thể sống tiếp, qua không được bao lâu sẽ có người mới thay thế mình chăm sóc anh, nhưng mà Cố Hiếu Đình không giống vậy, mấy năm này, cô gần như chỉ là vây quanh anh mà sống, nếu như anh không cần cô nữa, không cần anh đoán cô cũng sẽ nhảy xuống, Tô Nhiên hãy quên anh đi.

14. Chương 14: Thật Xin Lỗi, Tôi Muốn Kết Hôn

Nghĩ đến sẽ mất đi Tô Nhiên, Đái Nham đau đến chảy máu, nhưng mà, anh không thể ích kỷ như vậy, không thể phá hủy một cô gái “Hiếu Đình, không phải là anh không thích em, nếu như không thích em, nhiều cô gái như vậy tại sao nhất định phải đính hôn với em.”

“Ha ha ha ha ha, Đái Nham, anh lừa em, rõ ràng anh không thích em, tại sao phải gạt em, nếu anh thích em làm sao sẽ không quan tâm em? Anh không cần gạt em em đi rồi anh cũng không cần lo lắng nên từ hôn thế nào, Đái Nham đừng quên em.”

“Đừng!” Đái Nham đi về phía trước, lại đi thêm một chút nữa là có thể kéo cô xuống rồi, “Hiểu Đình, chúng ta kết hôn đi!”

Cố Hiểu Đình hoảng hoảng hốt hốt bên tai chỉ nghe được hai chữ kết hôn, “Kết hôn?”

“Đúng, kết hôn.” Đái Nham cố gắng đi về phía trước, cố gắng kéo Cố Hiểu Đình, “Những chuyện kia đều là anh nói nhảm, giận ba ba mà nói, vốn chỉ là không muốn kết hôn sớm như vậy, không ngờ em hiểu lầm, Hiểu Đình, nếu như em nguyện ý chúng ta liền lập tức kết hôn nhé.”

“Có thật không?”

“Đương nhiên là thật. Hôm nay chúng ta sẽ đi lĩnh giấy chứng nhận, hai ngày nữa sẽ làm hôn lễ. Có được hay không?” Đái Nham mở hai cánh tay ra.

“Được.” Rốt cuộc Cố Hiểu Đình cũng bình tĩnh lại, lau nước mắt, xông về phía Đái Nham.

Rốt cuộc an toàn, phù ~~~~~ mọi người thở phào một hơi thật dài, không tự chủ vang lên một tràng tiếng vỗ tay thật lớn. Đái Nham gần như muốn sụp đổ, vào giờ phút này, anh biết có lẽ mình phải vĩnh viễn tạm biệt người kia rồi.....

“Tô Nhiên,.....” Eri lê q(úy) đ]ôn

Đã mấy ngày không liên lạc rồi, Tô Nhiên nghe trong điện thoại di động Đái Nham trầm thấp hô một tiếng, thật lâu thật lâu không có nói chuyện rồi, “Em đây, tại sao không nói chuyện?”

“Không có, Tô Nhiên.”

“Hả?”

“Chỉ là muốn gọi thì gọi.....” Lại im lặng thật lâu, đồng hồ trong phòng khách kêu tí tách tí tách, sắp 0 giờ rồi, Tô Nhiên không có mở đèn, trong lòng rất không yên tĩnh, có lẽ là linh cảm được đêm nay nhất định không cách nào ngủ yên, đã dựa vào ghế sa lon thật lâu, Đái Nham không nói Tô Nhiên cũng không hỏi, chỉ là im lặng thật lâu, nếu như không phải là ngẫu nhiên có thể nghe thấy cách điện thoại di động truyền tới tiếng thở của nhau, có lẽ sẽ cho rằng đối phương sớm cúp điện thoại.

Rốt cuộc, Đái Nham phá vỡ sự im lặng hồi lâu, “Tôi muốn kết hôn.”

“À.” Thì ra là muốn kết hôn rồi. Sớm nên nghĩ tới.

“Tô Nhiên, chỉ à một cái thôi... Sao? Tô Nhiên ~” Tại sao không mừng anh, tại sao không hận anh, tại sao?

“Vây, chúc anh tân hôn hạnh phúc.” Anh sẽ không khóc cũng sẽ không nháo, anh (ĐN) muốn đi, anh sẽ không ngăn, cũng sẽ không dây dưa giống như nữ sinh, đã sớm nhận thấy rõ giữa tình cảm đồng tính không chịu nổi một kích, đã chuẩn bị xong bất cứ lúc nào cũng có thể tách ra, nhưng mà quá bất ngờ, anh vẫn là không quen, không quen trong cuộc sống không có người này, đúng chỉ là không quen mà thôi.....

“Cám ơn.” Đái Nham nghĩ bây giờ Tô Nhiên nhất định cực kỳ yếu ớt cũng nhất định đang làm bộ kiên cường, anh suy nghĩ ở bên cạnh bảo vệ Tô Nhiên, nhưng mà bây giờ tổn thương Tô Nhiên lại là anh, liều mạng ôm lấy đầu, không muốn để cho Tô Nhiên ở đầu kia điện thoại di động nghe thấy, anh hận chính mình,

Tô Nhiên cũng lạ, tại sao không gào khóc khiến cho anh không được đi, nhưng anh biết Tô Nhiên hẳn không như vậy, từ trước đến nay cậu luôn là một người yên lặng như vậy, cho dù vào lúc này, cũng sẽ không khóc lớn làm ầm ĩ.

“Cô ấy? Xinh đẹp không?” Suy nghĩ hồi lâu, vẫn là nhin không được hỏi.

“Xinh đẹp, cô ấy chờ tôi bốn năm, Tô Nhiên, tôi muốn từ hôn, nhưng không có tôi cô ấy sẽ đi tìm cái chết, tôi,” Cũng không cần thiết phải giải thích nhiều hơn nữa, đã quyết định muốn buông tay, không cần phải giải thích.

“À, ” Hoá ra là như vậy sao, ha ha, “Đái Nham, không có anh, tôi sẽ không đi tìm cái chết, tôi sẽ sống thật tốt, sau đó quên anh đi, cho nên anh yên tâm.”

“Tô Nhiên,” Anh biết, vẫn đều biết, nhưng nghe thấy Tô Nhiên nói sẽ quên anh đi, rõ ràng là điều anh muốn, tại sao anh lại khó chịu như vậy?

“Đúng rồi, tiền lương của anh tôi đặt ở trong ngăn kéo đầu giường, chiếc chìa khóa tôi đặt ở trên khay trà trong phòng khách, sáng sớm ngày mai tôi liền thu dọn đồ đạc trở về trường học, các người..... Các người kết hôn, không cần chúc ở trong căn nhà cũ,”

“Tô Nhiên, cậu không cần, gấp như vậy.”

“Không có việc gì, chuyện sớm hay muộn thôi, tôi đi sớm, cũng sớm dọn khỏi nơi này. Nơi này vốn chính là căn nhà anh dùng sau kết hôn đi? Hiện tại chỉ là vật quy nguyên chủ.” Nơi này vốn không thuộc về anh, còn có gì tốt mà lưu luyến, người kia cũng không phải là của anh, những món đồ khác, cũng không sao cả. “Đái Nham, thật ra thì anh vốn là một đối tượng kết hôn rất tốt, nếu như mà tôi là phụ nữ, tôi cũng sẽ không tha cho anh, ha ha, Đái Nham, tôi sẽ không chúc phúc cho anh, mới vừa rồi nói chúc anh tân hôn hạnh phúc là nói dối, tôi vĩnh viễn sẽ không chúc phúc cho anh, ”

“Tôi biết rồi.”

“Vây, cúp thôi. Sau này cũng không gặp lại nữa rồi.”

“Tốt.”

.....

“Làm sao anh không cúp”

“Tôi chờ cậu cúp.”

“Ha ha, Đái Nham, tôi quên anh chưa bao giờ cúp điện thoại trước.”

“.....”

“Vây, vẫn là tôi cúp thôi.”

“Tút tut tut.....” D ã l ẽ Q&úy Đ#ôn

Ghế sa lon quen thuộc, trước kia anh thích nằm ở đây xem ti vi nhất, Đái Nham sẽ ở bên cạnh không ngừng chạy tới chạy lui, một hồi lấy hoa quả một hồi bưng nước, như người hầu gái già chăm chỉ. Còn có chiếc CD đó là phim kinh dị Tô Nhiên thích nhất, rõ ràng lá gan rất nhỏ vẫn thích xem phim kinh dị, vừa nhìn vừa thét chói tai, lúc này Đái Nham đều sẽ ôm anh, khi đó anh liền không nữa sợ. Đái Nham luôn nói uống sữa đậu nành tốt, cho nên kiên trì mỗi sáng sớm xây sữa đậu nành thơm ngon cho anh, đứng ở phòng bếp, tạp dề con vịt nhỏ bao quanh, chiếc tạp dề đó cũng là siêu thị tặng lúc anh và Đái Nham đi siêu thị mua máy làm sữa đậu nành.

Bộ dạng cỏ Điều Lan trên bệ cửa sổ càng ngày càng xanh mơn mớn, Đái Nham thích hoa, anh thích tưới nước cho hoa, tưới nhiều lần, giống như nghiện, Đái Nham liên tục mua mấy cây xương rồng tròn, cũng không hiểu tại sao đều chết hết, Tô Nhiên nghĩ cũng là anh tưới nước tưới cho chết, rốt cuộc chỉ có bụi cỏ Điều Lan này kiên cường sống sót, chiếm lấy vị trí tốt nhất trên ban công, Tô Nhiên chợt có chút hâm mộ cỏ Điều Lan này, cho dù

Người chủ căn nhà này là ai, chỉ cần nó cố gắng còn sống, luôn có thể yên ổn sinh trưởng ở ban công, không giống anh bất cứ lúc nào cũng có thể bị đá ra ngoài..... Cầm bình nước lên, một lần cuối cùng, sau này thì đổi người khác tới tưới nước cho mày rồi.

Tô Nhiên xách đồ lên, mờ mịt đứng ở ngoài cửa, trong cánh cửa sau lưng kia có kí ức anh cực kỳ quý trọng, anh không nỡ rời đi, nhưng mà, những thứ đó vốn không thuộc về anh, cố chấp nữa cũng không có ý nghĩa gì..... Ngày hôm qua lúc nghe được Đái Nham nói muốn kết hôn anh vẫn còn rất bình tĩnh, không có cảm

giác gì, nhưng mà hôm nay, bước ra ngoài cánh cửa này, lại có thể khó chịu như vậy, chẳng biết tại sao mờ mờ, thì ra là luyến tiếc như vậy.....

.....

“Này, Tô Nhiên, anh đến Tế Nam rồi, em tới đón anh có được hay không.”

“Tốt.” Tô Nhiên đóng điện thoại di động lại, mặc quần áo đi ra ngoài, mùi trong ký túc xá không dễ ngủ, nếu như không phải là hôm nay không có lớp không có nơi nào để đi, anh tình nguyện ngủ ở lớp học.

.....

15. Chương 15: Gặp Lại

Ba năm, đã qua ba năm, Tô Nhiên thường thường nghĩ làm sao vẫn còn nhớ đến anh, mặc dù chỉ là ngẫu nhiên, ngẫu nhiên vào mỗi đêm khuya một mình cô đơn lạnh lẽo, ngẫu nhiên khi uống say ới lên ới xuống, ngẫu nhiên khi nhìn Lưu Kỳ không biết nên đáp lại như thế nào, ngẫu nhiên khi nhìn thấy đôi tình nhân nhỏ đi qua đi lại trên đường.....

“Tiểu Tô, nghĩ gì thế? Nhanh lên có người bệnh tới kìa.....” Tô Nhiên tới phòng khám bệnh này đã hai năm rồi, sau khi tốt nghiệp rất nhiều bạn học trở về quê nhà, anh không có đi, vì sao không trở về chính anh cũng không hiểu, có lẽ không quên được người kia cho nên ngay cả anh cũng bắt đầu lưu luyến thành phố... Bởi vì không có giấy phép, hiện tại anh chỉ là trợ lý bác sĩ, bình thường cũng không tính là bề bộn nhiều việc, đến giờ tan việc rất có quy luật.

“Tiểu Lưu tới rồi à, đón Tiểu Tô hả? Ha ha, Tiểu Tô anh cậu tìm cậu, tan việc đi, nên ăn cơm rồi.” Sau khi tốt nghiệp Tô Nhiên liền mượn phòng chung với Lưu Kỳ, dĩ nhiên Tô Nhiên hoàn toàn chưa từng đóng tiền phòng, mỗi lần nhớ tới lúc đóng Lưu Kỳ đều đã đóng xong, bởi vì Lưu Kỳ đi làm ở công ty gần phòng khám bệnh, cho nên buổi trưa mỗi ngày cũng sẽ tới đây kêu Tô Nhiên có lúc hai người sẽ ăn ở bên ngoài, có lúc trở về tự mình nấu ăn.

“Tiểu Nhiên, hôm nay muốn ăn cái gì? Anh đã mua đồ, nếu không trở về nấu lẩu ăn, ngày hôm qua em còn nói muốn ăn mà.” Đã ba năm, Lưu Kỳ đã quen chăm sóc Tô Nhiên, cũng quen với sự do dự không đổi của Tô Nhiên.

“Ừm, được, vậy ăn lẩu đi.” Lâu như vậy, không phải anh không biết Lưu Kỳ đối xử tốt với anh, chỉ là mỗi lần quyết định đáp lại Lưu Kỳ, cuối cùng lại sẽ cười híp mắt như mèo giống người nọ..... Anh cho rằng Lưu Kỳ sẽ tức giận rời khỏi anh, nhưng Lưu Kỳ vẫn như vậy, thật cẩn thận quan tâm anh, điều này làm cho anh cực kỳ không nhẫn tâm, thời gian cứ kéo dài như vậy, anh nghĩ có lẽ không được bao lâu Lưu Kỳ sẽ chán ghét.

“Được rồi, đi thôi, trở về ăn lẩu thôi.” D ã lê quy- ãn

Tô Nhiên đi không yên lòng, ồ, quả bóng cao su ở đâu lần đến vậy, nhất ãnh là của ãura bé nhà ai rồi, Tô Nhiên vội vàng nhấť lên, “Tiểu Nhiên thật sự là ãược mọi người chào ãón, quả bóng cao su cũng lần tới dưới chân em.”

“Ha ha. Nhất ãnh là của ãura bé nào gần ãây.”

“Chú, quả bóng cao su ãó là của con.”

Ãura bé ngắng mặt hai mắt thật to long lanh ngập nước, rất giống chú chó Tát Ma* nuôi trong nhà, ãura bé thật sự là một sinh vật kỳ diệu, mặc dù Tô Nhiên sẽ không có ãura bé, nhưng vẫn sẽ lặng lẽ hăm mộ những gia ãình có ãura bé, ãó là kết tinh tình yêu của bọn họ, hơn nữa còn trong sáng vô tội hiền lành, Tô Nhiên rất thích ãura bé trai này, sờ sờ ãầu nhỏ của nó, ngồi chồm hồm xuống ãura quả bóng cao su cho ãura bé, vẫn không quên nhéo mặt ãura trẻ “Cầm cho chắc, không ãược nữa rút ãó, ha ha.”

(*Hay Samoyed là một giống chó săn có nguồn gốc từ vùng Siberia, ãây là giống chó có bộ lông trắng tinh như tuyết cùng tính cách mang nhiều ãặc ãiểm của chó sói)

“Tiểu Nhiên, mau cảm ơn chú ãi.”

Đột nhiên xuất hiện một giọng nam khiến Tô Nhiên sững sờ, rất quen thuộc.

“Cảm ơn chú,” Bé trai chụt một cái cho Tô Nhiên một nụ hôn nhẹ, cảm giác rất ngoan ngoãn, nhìn ra ãược ãura trẻ rất thích người chú này. “Ba ba. Ôm ôm.” Nói xong ãura tay ãể cho ãàn ông ôm lấy.

Tô Nhiên quay ãầu lại, sững sờ nhìn người ãàn ông sau lưng, trong lúc nhất thời không biết nên ãối mặt như thế nào, anh cho rằng thành phố lớn như vậy, sẽ không bao giờ nhìn thấy người này nữa, không ngờ lại đột nhiên gặp lại như vậy.

“Tô Nhiên, thật sự là cậu.”

“Ừm, là tôi, trùng hợp như vậy.” Tô Nhiên tay chân luống cuống ãứng ãậy, nhìn gương mặt của Lưu Kỳ ở bên cạnh ãã sớm tối ãen, haiz “Ãura bé thật ãáng yêu.”

“Ừm, ãằng bé rất nghe lời,”

“Tôi nghe thấy anh gọi ãằng bé, Tiểu Nhiên.....” Mặt của Tô Nhiên xấu hổ ãến ãỏ, thật ra chỉ là tò mò, nhưng mà với tình huống hiện tại anh lại có thể hỏi vấn ãề này, như thế cũng vì có chút ý tứ khác, len lén liếc mắt nhìn Lưu Kỳ, có lẽ gia hỏa kia sẽ càng tức giận ãi! Hi vọng sẽ không suy nghĩ nhiều.....

“Thằng bé gọi Đái Ưc Nhiên, Ưc trong hồi ức, Nhiên trong Tô Nhiên.”

Lưu Kỳ không ngừng thở ra khí lạnh, không khí cũng sắp ngưng kết thành băng, mọi người lúng túng không thôi, cuối cùng vẫn là Đái Nham mở miệng “Cậu, gần đây có khỏe không?”

“Khỏe,”

“Các người ở cùng một chỗ?”

“Ừm.” Eri l/ê q*yúu đ-ô-n

Là ở cùng một chỗ, mỗi ngày đều ở cùng nhau, thế nhưng trả lời như vậy Đái Nham nghe được là Tô Nhiên đã cùng Lưu Kỳ tiến tới với nhau, không ngừng đau lòng thất vọng, vẫn là quá chậm, người này thật sự thay đổi rồi. Khác với Đái Nham, trong nháy mắt hai mắt Lưu Kỳ lại sáng long lanh, Đái Nham chính là cây gai trong lòng Tô Nhiên, trốn tránh nhiều năm như vậy, nếu như có thể để cho Tô Nhiên giải khai tâm kết (gỡ bỏ khúc mắc), có lẽ Tô Nhiên sẽ chấp nhận anh.....

“Các người thì sao, đứa bé cũng lớn như vậy, hẳn là rất tốt.”

“Ừm, hiện tại anh và Tiểu Nhiên sinh sống với nhau, rất vui vẻ.” Ngay từ một năm trước Đái Nham liền cùng Cố Hiểu Đình ly hôn, không phải anh đề nghị, là Cố Hiểu Đình nói muốn ly hôn, thật ra thì Đái Nham không nghĩ tới Cố Hiểu Đình sẽ ly hôn với anh, chỉ là Hiểu Đình nói cô đã thông suốt, Đái Nham thật sự không thích cô, cho dù bọn họ đã kết hôn, cho dù cô cố gắng làm một người vợ tốt, hai năm rồi, cô cố gắng quá lâu, nhưng mà rốt cuộc nhận rõ một sự thật, sự thật này cô không muốn đối mặt cũng không muốn thừa nhận, nhưng mà, cô không bao giờ muốn lừa gạt mình nữa, Đái Nham hoàn toàn không yêu cô, một chút xíu cũng không có, cho nên cô quyết định ly hôn, cho mình một cơ hội, đi tìm người thật sự yêu cô, cũng cho Đái Nham một cơ hội đi tìm người anh yêu..... Đái Nham biết người phụ nữ này thật sự nghĩ thông rồi, cũng rất yên tâm, hai người chia tay trong hòa bình, Tiểu Nhiên giao lại cho Đái Nham, trừ nhà, tiền gửi ngân hàng xe cộ có thể cho, anh đều cho Cố Hiểu Đình, dù sao hai người từng sống với nhau, anh không muốn cuộc sống sau này của cô gái này không tốt.

Không còn trói buộc, anh cũng nghĩ tới chuyện đi tìm Tô Nhiên, nhưng anh sợ, anh cho rằng Tô Nhiên sớm rời khỏi nơi này, anh sợ anh tìm đến Nội Mông lại thấy Tô Nhiên cùng người khác ở chung một chỗ, chẳng qua không ngờ Tô Nhiên lại không có rời đi, càng không nghĩ tới lại ở nơi gần như vậy, có thể chạm tay đến Tô Nhiên, nhưng mà lại ở cùng một chỗ với Lưu Kỳ, anh đã không còn cơ hội.

“Vậy, không có gì để nói, nên chào tạm biệt thôi.”

“Tô Nhiên, anh,” Anh đã ly hôn, Đái Nham thật sự rất muốn nói, nhưng không phải đã không còn ý nghĩa sao? Ngay từ lúc quyết định kết hôn đã không còn ý nghĩa..... ”Anh vẫn còn ở tại căn chung cư trước kia, vẫn là căn phòng kia,

Bộ dạng cổ Điều Lan trên ban rất tốt, Tô Nhiên, cậu có thời gian thì tới xem cổ Điều Lan.”

“Ừm, được, có thời gian tôi sẽ cùng Lưu Kỳ đi xem thử.”

16. Chương 16: Đó Là Một Vấn Đề (kết Cục)

“Tô Nhiên, anh ta ly hôn rồi.....” Lưu Kỳ nhìn Tô Nhiên, thật ra thì thật sự không muốn nói cho anh (TN) biết, tình nguyện cả đời anh cũng không biết, như vậy anh cũng sẽ không trở lại bên cạnh người kia, nhưng anh (LK) hiểu Đái Nham chính là cây gai trong lòng Tô Nhiên, nếu như không nói rõ ràng, thậm chí cả đời này Tô Nhiên cũng không quên anh ta được, anh tình nguyện cuối cùng Tô Nhiên chọn rời khỏi anh trở lại bên cạnh Đái Nham cũng không muốn trong lòng Tô Nhiên vĩnh viễn có một người vẫn phải làm bộ đã không còn quan tâm.

“Anh,” Tô Nhiên ngẩn người, “Tại sao anh nói cho tôi biết?” Lưu Kỳ yêu anh bao nhiêu anh đều biết rất rõ, anh thật không hiểu tại sao Lưu Kỳ muốn nói cho anh biết.

“Đi đi, nếu như không bỏ được Đái Nham, thì đi tìm anh ta đi, bây giờ anh ta độc thân, có lẽ anh ta cũng đang chờ em.” Lưu Kỳ nói xong những lời này bước nhanh về phía trước, cũng không nhìn Tô Nhiên ở sau lưng, Tô Nhiên hôm nay là thứ bảy, em nhất định biết rõ làm sao tìm được anh ta, Tô Nhiên anh không bỏ được em, vừa đi vừa chảy nước mắt, không muốn rời đi mà còn khóc nhé nhách như vậy, đúng là vẫn vô dụng như vậy, cố sức lau mắt.....

Tô Nhiên ngốc tại chỗ, Đái Nham đã sớm ôm đứa bé rời đi, Lưu Kỳ cũng để lại anh ở chỗ này, suy nghĩ một chút, Tô Nhiên bước nhanh chạy tới nhà thờ, nơi đó, anh ấy nhất định sẽ ở đó, kể từ sau khi Đái Nham rời đi, Tô Nhiên cũng không dám đi đến nhà thờ, anh sợ cả đời anh sẽ vùi ở bên trong, nhưng mà bây giờ, nhà thờ trước mắt vẫn là nhà thờ đó, xa xa, Tô Nhiên đã nhìn thấy Đái Nham ngồi ở chỗ đó, vẫn là vị trí đó, một chút cũng không có thay đổi, nhưng cảm giác đã không còn giống.....

Tô Nhiên từ phía sau đi tới, ngồi ở vị trí trước kia anh thường ngồi, vươn tay cầm Kinh Thánh lên tùy ý lật đi lật lại, ha ha, ngay cả cái này cũng không có thay đổi, rốt cuộc là điều gì đã thay đổi?

“Tiểu Nhiên, anh không biết em có tới hay không, chỉ là từ sau khi rời khỏi em, mỗi tuần vào thời gian này anh vẫn đều ngồi ở nơi này, có lúc anh cũng nghĩ, biết rõ sẽ không quay lại được, vẫn ngồi ở chỗ này làm gì? Có lẽ anh ngồi ở chỗ này chỉ là đợi hoặc là tìm lại, tìm lại cảm giác đợi em,” Đái Nham cười cười, “Không ngờ còn có một ngày như thế này anh có thể ngồi ở chỗ này, lại một lần nữa đợi được em.”

“Tôi cũng không ngờ.” Cho rằng sẽ không bao giờ đến nơi này nữa, nơi này có quá nhiều hồi ức, anh rất sợ, giống như Đái Nham vậy, anh cũng cực kì sợ, sợ gặp được anh, sợ..... Anh không biết anh đang sợ cái gì, chỉ là bản năng tránh né, tránh né.....

“Tiểu Nhiên, trở về đi, chính anh vẫn một mực ở nơi này chờ em, nhà thờ cũng ở chỗ này, nhìn xem Kinh Thánh vẫn còn đặt ở vị trí này, tất cả đều không có thay đổi, điều duy nhất còn thiếu là em, anh còn có toàn bộ nơi này đều đang đợi em trở về, trở về đi Tiểu Nhiên.....”

Tô Nhiên nhìn Đái Nham trước mắt như vậy, sững sờ, nghĩ tới bóng lưng sải bước nhanh rồi đi đó, anh không biết điều anh muốn là gì.....

..... Eri l%ê q\$%úy đ#ôn

Đêm đã khuya, Lưu Kỳ không có mở đèn, một mình ngồi trên ghế sa lon hút thuốc lá,

Một điều lại một điều, trên đất đã tụ đầy tàn thuốc, phun một ngum khói thuốc, phù ~~~~ rất cuộc vẫn phải mất đi, ha ha, sớm biết như vậy, nhưng vẫn khó chịu như vậy, người này cứ rời đi như vậy, đến câu tạm biệt cũng không có nói.....

“Két” Cửa nhẹ nhàng mở ra, Tô Nhiên nhìn căn phòng tối đen nhú nhú mây, thò tay mở đèn, liếc nhìn Lưu Kỳ trên ghế sa lon, còn có tàn thuốc đầy đất.....

Lưu Kỳ nhìn người tiến vào, tiếp tục hút thuốc lá, “Tối dọn đồ? Chính mình tự đi đi, tôi, tôi không giúp đóng gói đâu.”

“Anh, vẫn còn hút thuốc lá, đối với cơ thể không tốt, hơn nữa không phải là anh không thích hút thuốc sao, không được rút.” Tô Nhiên cau mày, đi lên giật điếu thuốc của Lưu Kỳ.

“Tô Nhiên, cậu đã muốn đi, còn quan tâm tôi hút hay không hút thuốc lá, hôm nay mới phát hiện, thuốc lá thật đúng là một món đồ tốt, không trách được nhiều thằng nhóc con thích đồ chơi này như vậy.” Lưu Kỳ cười cười, anh cũng thích. Vừa nói vừa đốt một điếu.

“Lưu Kỳ, em nói không cho anh rút,” Giật lấy, còn chưa hả giận dùng chân giẫm giẫm trên sàn nhà.

“Tô Nhiên, cậu quản tôi!” Lưu Kỳ rống to, tức giận đến đỏ mắt “Cậu đưa thuốc cho tôi.”

“Muốn thuốc hay là muốn em.”

Lưu Kỳ sững sờ, không thể tin vào lỗ tai của anh, Tô Nhiên nhìn Lưu Kỳ cười cười, xông tới ôm lấy, “Em không đi, em không cần Đái Nham nữa.”

“Em nói thật.”

“Thật”

“Còn đi sao?”

“Không đi, anh nuôi em.”

“Anh nuôi em” Nuôi em cả đời..... D ã lê quý đôn

Cuộc sống rất dài, dọc theo đường đi có rất nhiều điều khó có thể quên, có lẽ đến cuối cùng người kia là tình yêu cả đời cũng không cách nào quên, có lẽ người kia là điều tốt đẹp nhất được khắc dưới đáy lòng nguyện ý hoài niệm cả đời, có lẽ có lẽ..... Nhưng mà, nếu bỏ lỡ thời gian tốt nhất, nhiều có lẽ hơn nữa cũng đã là dĩ vãng, có lẽ những điều đó đều bị thay đổi trong lúc lơ đãng, con người cuối cùng cũng phải nhìn về phía trước, gặp được một người khác, có lẽ người này không hoàn mỹ bằng người trước, nhưng mà anh xuất hiện hơn nữa không chút do dự bằng lòng đi cả đời với anh, đó chính là hạnh phúc.....

— —oOo— —

P/s: Tôi nghĩ đây có lẽ là cái kết tốt đẹp nhất mà tác giả dành cho cả ba người họ. Bỏ lỡ chính là bỏ lỡ, lúc ta muốn quay đầu nhưng lại nhận ra rằng đã không còn kịp nữa rồi, có những thứ đã không còn như lúc ban đầu. Tình yêu có lớn đến mấy cũng không thể thắng được Hiện thực. Đặc biệt đối với những con người kém may mắn như họ, có lẽ lựa chọn của Đái Nham là lựa chọn phù hợp nhất cho cả anh, Tô Nhiên và Lưu Kỳ. Có thể tình cảm của Tô Nhiên đối với Lưu Kỳ không phải là tình yêu, mà chỉ là sự cảm động, biết ơn,... Nhưng trong trường hợp ấy, xét trên tất cả phương diện, những điều ấy mới thật sự phù hợp với những gì mà Tô Nhiên cần, Lưu Kỳ mới là người có thể thật sự mang lại hạnh phúc cho Tô Nhiên. Yêu, không phải là được ở bên cạnh người mình yêu mà là được nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, tôi thật sự khâm phục Đái Nham vì sự hi sinh cao cả của anh. Dù gì đi chăng nữa, cũng chúc và mong các anh luôn được hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cuoc-song-hanh-phuc-cua-to-nhien>